Tef

AİLE FOTOĞRAFI

İŞTE EN GUZEL ÇEŞİTLER.

- VANİLYALI
- LİMONLU
- MUZLU
- ARMUTLU
- CEVİZLİ
- SOSİSLİ
- SUCUKLU
- PASTIRMALI

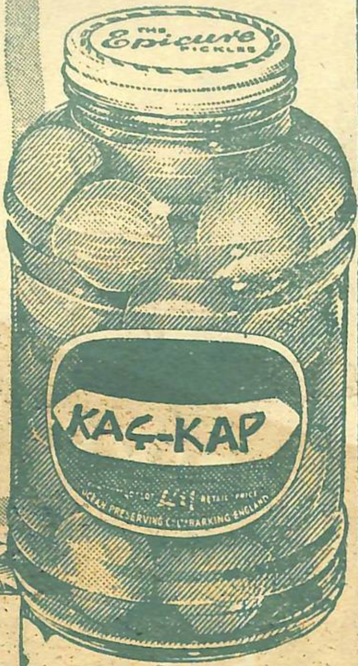

KONSERVELERİMİZ EŞSİZDİR.

HUSUSİ BİR HEYET TARAFINDAN HAZIRLANAN

amullerimiz elinde HEYETİ SIHHİYE APORU OLMAYANLARA VERİLMEZ.

Bu gece

MEŞHUR SAKSAFONİST NEJAT ve ARKADAŞLARI

«VAPURDA»

Enstrümanlarını unutmuşlardır.

BULAN MÜZİSYEN-LERİN ÇALGILARI NEJATA GETİRMELERİ RİCA OLUNUR.

Ailenizle eğleneceğiniz yegâne lokaldir.

Mambo — Çaça — Samba — Atraksiyon

DİKKAT

Dün gece kaldığım bu bankda banka cüzdanımı unutmuşum. Bulanların hesabıma yatırmalarını rica ederim.

DİLENCİ EMRULLAH

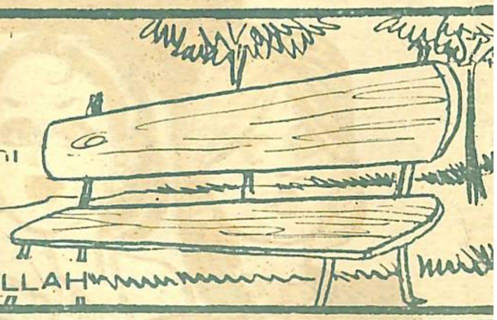

ÜNYANIN DAMINA ÇIKMAYI AŞARDILAR AMA...

Sız halâ evin damına bir adam çıkarıp şu akan yeri yaptırmıyorsunuz.

Kiracınız
Fethi bey

NOT - Damı yaptırmadığız takdirde sizi yakalayıp birtemiz marizlıyeceğimi üzülerek bildiririm.

SİZ YANINIZDAKİ KADINA ÜÇ TANE ISMARLADIĞINIZ HALDE GARSON ÇAKTIRMADAN BEŞ TANE ÇİZDİ

EĞER

Lokantada kazık yemek istiyorsanız hesabınızı siz tutun biz garsonu tutarız...

EMRULLAH EFENDİDE ÜÇ KADEH ATAN KADEHLERİN PARASINI ÖDER

Tef

HAFTALIK SİYASİ MİZAH GAZETESİ

Sahibi ve Yazışleri Müdürü : .... ERTEM EĞİLMEZ
Umumî Neşriyat Müdürü : .... FERRUH DOĞAN
Yanıksaraylar Sokak Esen Han - Cağaloğlu - Telefon : 27 34 40
«BU GAZETE BASIN AHLÂK YASASINA UYMAYI TAAHHÜT ETMİŞTİR.»

CİLT : 1 ★ 9 KASIM 1960 ÇARŞAMBA ★ SAYI : 21

BAŞYAZI :

Öncesi ve Ötesi...

Devrimler büyük, sert ve sarsıcı adımlarla devam eder. Bünyesinde bir devrimi hazırlıyan, geliştiren ve gerçekleştiren toplumun bazı sosyal kurumları da devrimin gerekli kıldığı değişmelere hedef olacaktır.

Bir dam akıyorsa, sadece akan yerlerin altına leğenler, kaplar koymakla yetinilmiyeceği, damın bütün halinde onarılması yoluna gidileceği, sebeplerle sonuçlar arasında bağlantı kurmasını beceren her aklın işaretlediği tek çaredir.

Bir toplum, genel yapısı ile bir devrimin nedenlerini ve gerekçelerini taşıyorsa, devrimin şart olduğunu belirtiyorsa, bahis konusu toplum çerçevesindeki bazı sosyal kurumlar da yoldan çıkmış, düzensiz, ayarsız demektir. Hiç olmazsa bir takım ayıklamalara, reformlara muhtaçtır. Zayıf bünyelerin, bir bakıma şok tedavisini andıran tedbir ve müdahalelerle sarsılması, devrimin şaşmaz yürüyüşüdür. Başka bir şey değil...

27 Mayıs Devriminin de, beraberinde bazı sarsıntılar getireceği muhakkaktı. Geçen günler içinde üniversitelerimizin öğretim üyeleri kadrosunda yapılan büyük ölçüdeki tasfiye, bu sarsıntılardan sadece birisidir.

Bahis konusu tasfiye, basında ve halk oyunda çeşitli tepkilerle karşılandı. Çoğunluğun ortaklaşa vardığı yargı şudur: Yapılan tasfiye gerekliydi, kaçınılmaz bir zorunluktu. Ancak, bu ayıklamada esas tutulan ölçüler belirsizdir.

Ayrıca, yapılan tasfiye ile, gerçekten bilimsel ve kişisel değer sahibi bazı kimselerin de Üniversite öğretim kadrosu dışında bırakıldığı inkâr edilemez.

M. B. K. aldığı yerinde bir kararla, bu konuda - gerekiyorsa - bir düzeltme yapılacağını açıklamıştır. Temenni olunur ki, bu kez yapılan ufak hatalar düzeltilmeli, bu tasfiye, bütünüyle kusursuz, eksiksiz bir hareket mânasına kavuşmalı...

Bu adımın ufak ölçüde dahi aksaması, yukarda da belirttiğimiz gibi, bir devrimin bütününde varolan ve gerekli diğer bazı reformlar, düzenlemeler, dinçleştirmeler hususunda peşin tereddütler doğmasına sebebiyet verebilir.

M. B. K. si üyelerinin bazı konuşmalarından da anlaşılacağı üzere, yakın bir tarihte gerçekleşeceği kaçınılmaz o-

HAFTANIN HATLARI

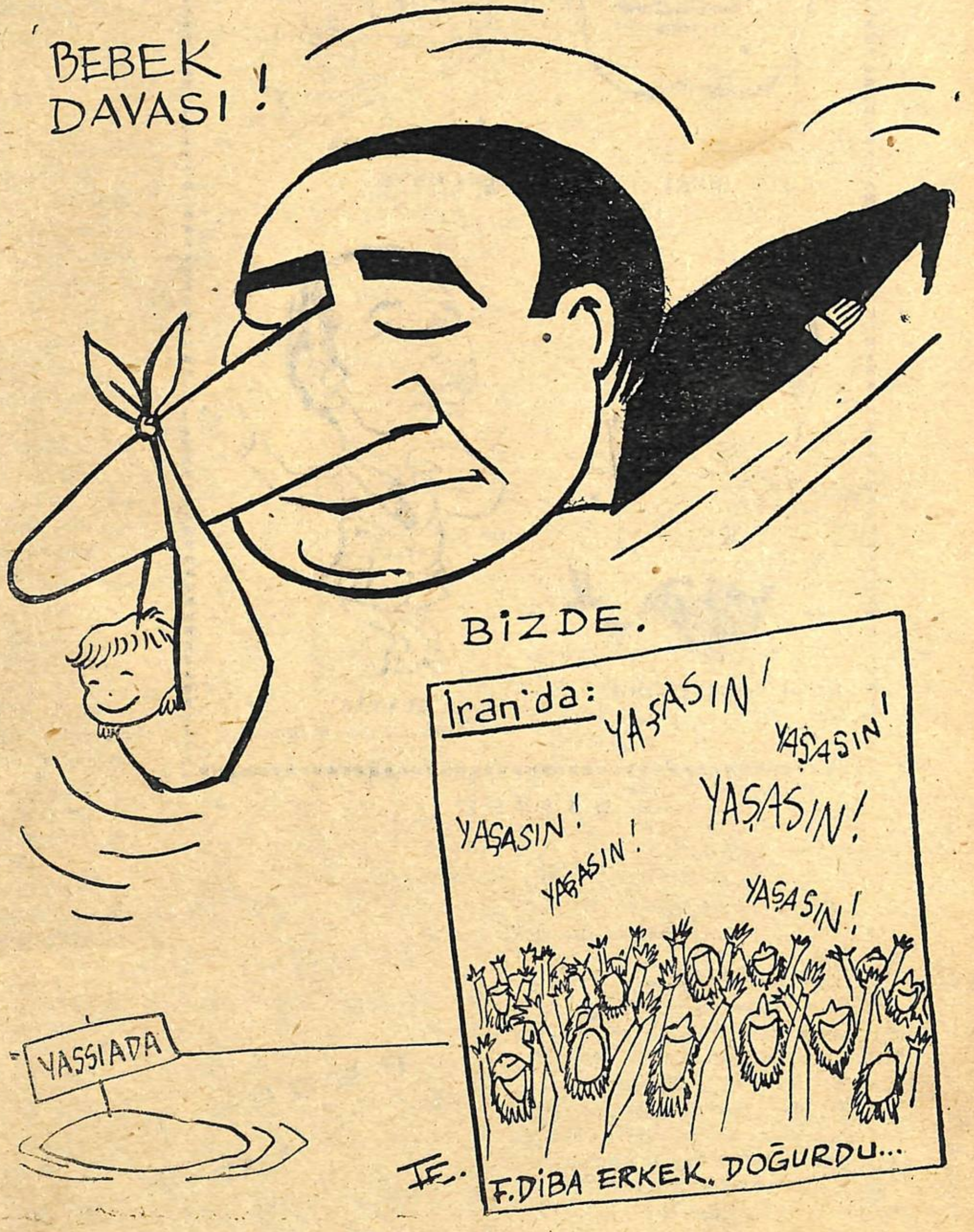

sıhhati ve fonksiyonları bu düzeltmeye bağlı olduğu kadar, ölçülerin daha belirli, daha şümullü tutulmasıyla da ilgilidir.

Gerek bu düzeltmeden sonra üniversite tasfiyesinin alacağı yeni hüviyet, gerekse bundan böyle yapılacak reformlar, eski bir deyimle (efradını mâni, ağyarını câmî) olmalıdır.

Böyle olacağına inanıyor ve bekli-

KOL KUVVETİ!..

Ne var bunda bu kadar şaşacak?

"İlimle kol koloyız" demiyorlar mıydı?

Eh! Hazır kolunu yakalamışken biraz da bükelim dediler zâhir.

M. B. K. ÜYELERİ

Orhan KABİBAY
Çizen : Ferruh DOĞAN

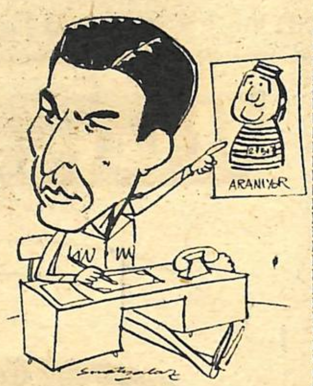

Sezai OKAN
Çizen : Suat YALAZ

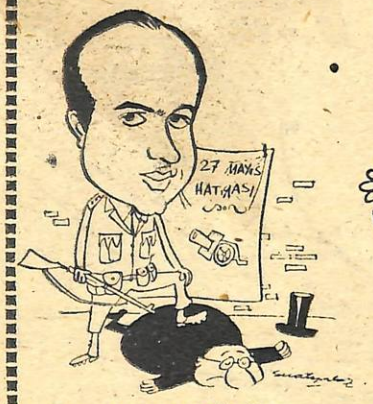

Kâmil KARAVELİOĞLU
Çizen : Suat YALAZ

Fikret KUYTAK
Çizen : Bedri KORAMAN

NERDEN NEREYE

MELİH CEVDET ANDAY

İKİ AF

Cumhuriyet Bayramı ile iki af birden çıktı: Tutuklarevindeki bir takım suçluların affı, bir de Üniversite öğretmenlerinin affı. Gülünçtür şu bizim arapça kırması dilimiz, tutuklarevindeki suçluyu da effederiz, üniversite öğretmenini de.

«Af», «Bir kusuru, bir suçu bağışlama» demektir. Süleyman peygamber, «Bir kusuru bağışlamak, insanın şanındandır.» demiş. Kusur neden işlenir? İnsan kusuru, kusur olsun diye değil, kendine ya çıkar, ya keyif, ya da ün sağlasın diye işler. Tutuklarevindekileri bağışlarken, Millî Komite, Süleyman peygamberin sözüne uygun davranmıştır, övülmeye değer. Özgürlüğe kavuşan suçlular şimdi seviniyor, bayram ediyorlar.

ÖTEKİLER NEDEN SEVİNMİYOR

Ya bağışlanan üniversite öğretmenleri neden sevinmiyor, bayram etmiyorlar?

Kutsal kitaplardan birinde, ancak düşmanlarımızı affedebileceğimiz yazılı imiş, dostların da affedileceği hiç bir kitapta geçmezmiş. Yoksa Üniversite öğretim üyeleri, bu tepeden inme affı, kutsal kitapta yazıldığı gibi yorumlayarak, kendilerinin düşman sayıldığını mı düşündüler dersiniz?

KAMALAR

Millî Birlik Komitesi, affedilecek öğretmenleri hangi ölçüye vurarak buldu, ne yolla sıraladı, diye düşünülürse, Üniversite içindeki gönüllü bir takım raporcular geliyor akla, ister istemez. Bu bakımdan, affedilenler, affedildikleri için değil, o gönüllülerin dediği oldu diye üzülseler yeridir.

Bir çamı yarıyorlarmış, önce ağacın odunundan üç beş tane kama yaptıkları için işleri kolay gidiyormuş adamların. Çam bakmış bakmış, «Baltaya kızmıyorum, elbette keser beni, ama benden doğan şu kamalar yok mu, asıl onlarınki gücüme gidiyor.» demiş.

KURUNUN YANINDA YAŞ

Yukardakine benzer bir kıssa daha vardır. Bir gün meşe ağaçları Tanrıya yakınmışlar, «Meğer biz boş yere dünyaya gelmişiz. Baksana şu halimize. Bizim kadar balta yiyen ağaç mı var?» Tanrı da onlara, «Başınıza belâyı siz kendiniz getiriyorsunuz, demiş, başınıza inen baltanın sapı sizden.»

Kurunun yanında yaşın da yanacağına o denli inanmışız ki, elimizde, oldu olacak bir kaç tane yaş var, onları da yitiriveriyoruz.

Nuh'un gemisi sallanmaya başlayınca, içerden bir takım yaratıkları denize atmak gerekmiş. Tilkiler, dalkavukluk edip kalmanın yolunu bulmuşlar. Bunu gören ceylan, Nuh'a seslenmiş, «Sen bu tilkilerle gemiyi zor kurtarırsın» demiş.

HADİSE

Adam karısına çıkıştı:

—Nikâhta bana itaat edeceğine söz vermiştin..

Kadın gülerek cevap verdi:

— Tabii.. Orada hâdise çıkarmak istemedim.

BİR DOKUN...

Uzun bir otomobil yolculuğun-dan sonra otele geldi, bir oda istedi. Otel katibinden "Yer kalmadı" cevabını aldı. Yalvarmaya başladı: "Bak kardeşim yorgunluktan bittim. Nerede olsa yatarım, dolapta bile." Katip adamın haline acıdı: "Pekâlâ" dedi. "Bir odam var ama içinde bir kadın yatıyor. Eğer onu rahatsız etmez sen o da seni rahatsız etmez."

Yolcu: "Hiç endişe etme" dedi. "Elimi bile sürmem."

Yolcu yukarı çıktı. Yirmi dakika sonra feryat ederek kendini merdivenlerden aşağı attı. Kâtibe koştu: "Aman Allahım, kadın ölü" diye bağırdı.

Katip: "Sana söyledim" dedi. "Onu rahatsız etmezsen o da seni rahatsız etmezdi."

«ÇOCUKTAN AL HABERİ...»

ya, hazret'i menderes!

yazan: FAHRİ ALEV

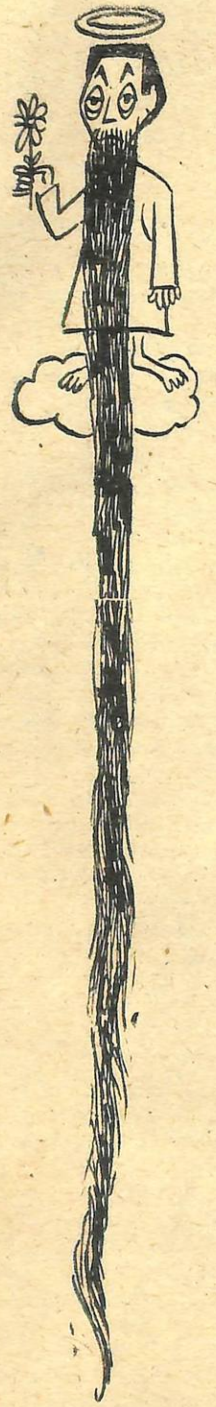

— Hadi gelsenize!..

BEBEK DAVÂSI

Bebekler artık dünyayı düzeltmek ödevini üzerlerine almış görünüyorlar.

İranda ezeli bir çocuk davâsı vardı. Biz onlardan geri kalırmıyız? Bizim niye olmasın? Bal gibi oldu işte. Menderesin bebek davâsı.

Aman şu çocuk davâsı çok eski derdimizdir. Bir kuru ekmekle acı bir soğanı yan yana getiremiyen ailelerin çocuk davâsı bu arada güme gitmesin...

Tarlada doğan bebeklerin davâsı, câmi avlularına bırakılan bebeklerin davâ-

— Birine bir şey derken söze ne ile başlarsın?

— Sözle...

— Söz ile ya, hâni, saygılı, maygılı bir şey demek istersen?

— Maygıyı bilmem ama, saygı ile bir şey demek istersem...

— Ne dersin?

— Eskiden (efendim) derlermiş...

— Şimdi ne diyorlar?

—(Lân) diyorlar!

— En aşağıdan aldın.

— Öyleyse (bey) diyorlar..

— Şimdi de pek yukarıya çıktın.

— Ya, ne diyorlar?

— De işte!

— Bayım..

— Bayımda ki - yım - konuştuğun adamı benimsemek değil mi?

— Bilmem.

— (Ana) dersen ne olur?

— Ana olur.

— Kimin anası?

— Evlâdın anası..

— Ya, (anam) dersen?

— Anam olur.

— E, bayım deyince, bay senin bayın olmaz mı?!

— Benim bayım olur.

— Konuştuğun adam senin bayın mı?

— Kimse benim bayım, mayım değil.

— Kızma birader, demek istiyorum ki..

— Hah, bir de (birader) derler...

— Eskiden di o...

— Şimdi de (kardeşim) diyorlar.

— (Kardeşim) mi, (kardeş) mi?

— Çokları (kardeşim) der...

— Sen birine bir mektup yazsan, söze nasıl başlarsın?

— Kardeşim diye...

— Senin büyüğün ise?

— Efendim diye...

— Bu eski bir hitapdı..

— Adı ile. Meselâ Ahmet diye başlarım.

— Ahmet senden büyükse?

— Ahmet ağabey derim..

— Ahmet ağalık istemezse?

— Kardeşim Ahmet derim..

— Bu kadar samimî değilsen?

— Bay Ahmet derim..

— Soğuk kaçarsa?

— Ahmetçiğim derim..

— Sıcak düşerse?

— Ahmet bey derim..

— Senli benli isen?

— Ahmet derim be!

— Cıvık kalırsa?

— Lân Ahmet derim..

— Kızarsa?

— Ahmet kızar mı bilmem ama ben kızmağa başladım..

— Neden?

— Neyle başlarsam başlarım, sana ne?

— Ama insan söze damdan düşer gibi başlamaz da, şöyle karşısındakinin kendi üzerinde yaptığı tesire göre bir hitap ile başlar..

— Başladık a, sıfat kalmadı.

— Nasıl kalmadı, daha bir iki kuşak önce söze başlamanın yüz türlüsü vardı ...

— Nasıl?

— Fahametlû, necâbetlu, heybetlû...

— Lû lû lû... diye ne oluyorsun?

— Devletlû, haşmetlû, mürüvetlû...

— Ne bu be?

— Söze başlamak için kullanılan hitaplar..

— Söze mi, yoksa yağcılığa mı? Kim kime der di bunları?

— Uşak, efendisine..

— Şimdi var mı öyle şey?

— Şimdi «imtiyazsız sınıfsız bir kitleyiz...»

— Öyleyse nereden çıkarırsın bu zırvaları?

— Ya nereden çıkıyor?

— Yassıada'dan.

— Nasıl?

— Sâkıt, sâbık, sanık Menderes...

— E, eee?!

— Söze her başlayışta yargıca diyor ki...

— Ne diyor?

— Bil bakalım!

— Bir sanık, kendisini yargılayan yargıca ne diyebilir...

— Ne der?

— Dese dese (Efendim) der.

— Alttan aldın..

— (Beyim) der..

— Ortadan aldın..

— (Bey efendi) der.

— Üstten aldın.

— (Beyefendiciğim) der...

— Cıvıdın

— (Bayım) der.

— İndin.

— (Sayın bayım) da di yemez mi?

— Demiyor.

— Ya Ne diyor?

— Bil bakalım?

— Yoksa (fahametlûûûû...) mu diyor?

— Ondan da üstün..

— Sahavetlûûûû?

— Daha üstün..

— Mürüvetlûûûû?..

— Yukarı çık!

— Heybetlûûûû?

— Onu da aş!

— Haşmetlûûûûûû?

— Onu da geç..

— Heşmetlûûûûûû?

— Daha yukarı!

— Netametluûûûûûû!

— Uydurma!

— Ya ne?

— Muhammed'e ne dersin?

— Muhammet derim.

— Peygamber Muhammed'e?

— (Hazret).. Derim.

— Hah! yakaladın.

— Yoksa, Menderes, Yargıca (hazret) mi diyor?

— Yalnız (hazret) dese neyse?

— Ya ne diyor?

— Hâni (hazret) diyor du?

— (Beyefendi hazretleri) diyor..

— (Hazretleri) mi diyor?

— Diyor. Ve böylece - net - bir yüz takınmıyor.

— Hazretlerle yüzün ne ilgisi var?

— Sana birisi hem (ağabey), hem (kardeş), hem (dayı), hem (amca) der mi?

—Demez.

— Derse, bu adam sana belli ve -net - bir yüz le bakmış olur mu?

— Olmaz gibime geli - yor.

— Gibine gelmesin, olmaz.

— Olmaz ha!

— Bir adam da muha tabına hem (bey), hem (Beyefendi), hem (Beyefendiciğim), hem (Bey fendi hazretleri).. derse.

— Ne olur?

— Muhatabına karşı - net - bir yüzü yok de mektir.

— Net bir yüzü olmaz sa ne olur?

— Elinin körü olur.

— Kızma! Merak et tim: Ne olur?

— Hitabında - net - bir seviye tutamıyan ki şinin, içinde de bir sevi yeler şaşkınlığı var de mektir.

— Yâni?

— Yâni sosyal ayârla ma pusulası bozulmuş tur.

— Demek oluvor k Menderesin pusulası bo zuk?

— Bozuk olmasa bası mıza bunca işi açabili mi idi?

— Amma da mantı ha?!

— Mantık değil pusu la..

— Nasıl pusula?

TARİHÎ VESİKA

Hâlit Kıvanç

Oldum olası tarihe meraklıyımdır. Bu merakım, lise birinci sınıfındayken, tramvay durağında ortaokullu sevgilime mektup vermek için kitaplardan en kalını olan tarihî seçişimle başlamıştı. Sonra da bırakmadım peşini... Nerede bulursam, tarihî kitap, dergi, belge okurum, okurum, okurum...

Böylesine tarih meraklısı olunda, Yassıada duruşmalarında ortaya «tarihî vesikalar» çıksın. Umursamaz olabilir misiniz hiç?

Saniye kaybetmeden düşündüm: Bir formül bulmalıydım. Ve buldum da... Derhal Savcıya koştum:

— Aman, dedim, ne olursa sizden olur... Şu tarihî vesikaları yakından incelemek istiyorum.

Savcı güldü:

— İmkânsız, dedi.

Haklıydı. Bunca değere sahip vesikaları öyle bir kalemde çıkarıp önüme koyabilir miydi? tarihe olan özel ilgimi anlattım. Gene başını kaldırdı. Demek ikinci bir yola sapmalıydım. Pek dürüst olmayacaktı bu yol, ama ilim uğruna hırsızlık, hiç de ayıp sayılmazdı.

Nasıl yaptığımı sormayın artık!... Fakat iki saat geçmeden, üstünde «tarihî vesikalar» yazılı ve «Adnan» imzalı «Menderes» mühürlü zarf elimdeydi. Gene saniye kaybetmeden tanıdığım tarih profesörlerine koştum:

— Affedersiniz, dedim.

Profesörler:

— Yanlış, dediler, biz affediler listesinde yokuz.

— Sizi rahatsız ediyorum ama, ilim uğruna...

Tarihçiler arasında tesadüfen bulunan bir tıp profesörü, alışkanlıkla:

— Muayenehaneme gelin, deyiverdi.

Diğerleri güleryüz gösterdiler:

— Buyurun, dediler, arzunuz?

— Şu tarihî vesikaların mahiyet ve kıymetini incelemek istiyorum.

Ve zarfı açtım. Önce beyaz naylon kadın külotunu uzattım. Şu ilim adamları bambaşka oluyor Vallahi.. Adamlar, hiç de Yassıada dinleyicileri gibi gülmediler. Naylon külotu alıp pertavsızlarla tetkike başladılar. Biri:

— Bu, dedi, eski Mısırdan kalma olacak. Çünkü üstünde hiyeroglif izleri açıkça görünüyor.

Bir diğeri:

— Fikrinize katılıyorum, şeklinde konuştu, rengin beyazdan hafif sarıya dönmüş olması, bu maddenin uzun zaman güneş görmediğine delâlet ediyor. Bence ehramların dibinde saklanmış olacak.

Üçüncü tarihçi kafasını kaşıdı:

— Sizin kanaatinizde değilim.. Bence bu, eski Romalı muhariplerin giydiği savaş elbisesinin alt kısmı olacak. Bu eserin bir savaşta göğüs göğüse çarpışmada kaybolup elden ele geçerek çağımıza intikal ettiği aşikâr. Harp sahasında ölmüş bir cengâverin kıyafeti bu...

Dördüncü bilgin düşünceliydi:

— Hiç dikkat etmiyorsunuz, aziz meslekdaşlarım, dedi, hafif deniz kokusu var bu tarihî vesikada... Kristof Klomb'un Amerika'yı keşfederken, karadan görünsün diye yelkenlisine astığı bayrak olamaz mı? Lekeler de bir balığın işi olacak.

Bu kadar bilgi yeterdi. Tarihî vesikalarla dolu zarfımı alarak, bu defa müzelere koştum. Kapıda Koraltan'la bir yakınlığım bulunmadığına dair iki kopyalı bir kâğıt imzalatıp bunu noterde tasdik ettirdikten sonra, müzeye girmeme müsaade ettiler. Içerde zarfı açtım ve naylon külot elimde, dolaşmağa başladım. Bunun müzedeki tarihî eserlerden hangisine benzediğine bakıp çağını kestirmeğe çalışıyordum.

Bir Başbakan kasasında saklandığına göre, çok, ama çok kıymetli olmalıydı. Bunu düşünerek derhal hazine dairesine daldım. Müstesna değerdeki mücevherlerle benzetme bulmağa çalıştım. Bu sırada yanıma müzenin kırk yıllık bekçisi yanaştı!

— Farkındayım, dedi, bunun tarihini sökmeğe çalışıyorsunuz. Fakat bunca senelik tecrübeme dayanarak söyliyeyim ki, tarihî eserler çok defa müzeye gelinceye kadar eskir, yırtılır, bozulur. Çok kere de bir parçaları kopar, eksilir. Olabilir ki, sizin elinizdeki tarihî eserin de bir yeri noksandır. Belki de bunun içinde çok kıymetli bir şey bulunuyordu ve o düştüğü için şimdi esrarını çözmekte güçlük çekiyorsunuz.

Doğru söylüyordu emektar bekçi... Ama ne yapabilirdim. Bekçi acıdı hâlime:

— Size yardım edeyim, dedi. Ve bir adres verdi. Bu adreste bulacağım ihtiyar, öyle ünlü bir profesör değildi. Ancak, minderinde oturup tarihî ezbere bilen bir garip kişi idi.

Hemen tarih küpü ihtiyara koştum. Tarihî vesikaları uzattım. İhtiyarın gözleri faltaşı gibi açılmıştı:

— Nereden buldun bunları evlât?

— Hiç... Şey... Yâni... Yolda buldum... Düşürmüşler galiba...

— Haaa, düşük düşük...

— Evet isabet buyurdunuz. Bunun hangi tarihî devre ait olduğunu öğrenmek istiyordum da...

İhtiyar, külotu şöyle bir evirdi, çevirdi, sonra:

— Yok, dedi, onun olamaz.

— Kimin, sayın üstadım?

— Kleopatra'nın mı diye düşündüm ama, olmaz. Kleopatra daha şişmandır.

— Ama bu naylon... Giyince genişlermiş...

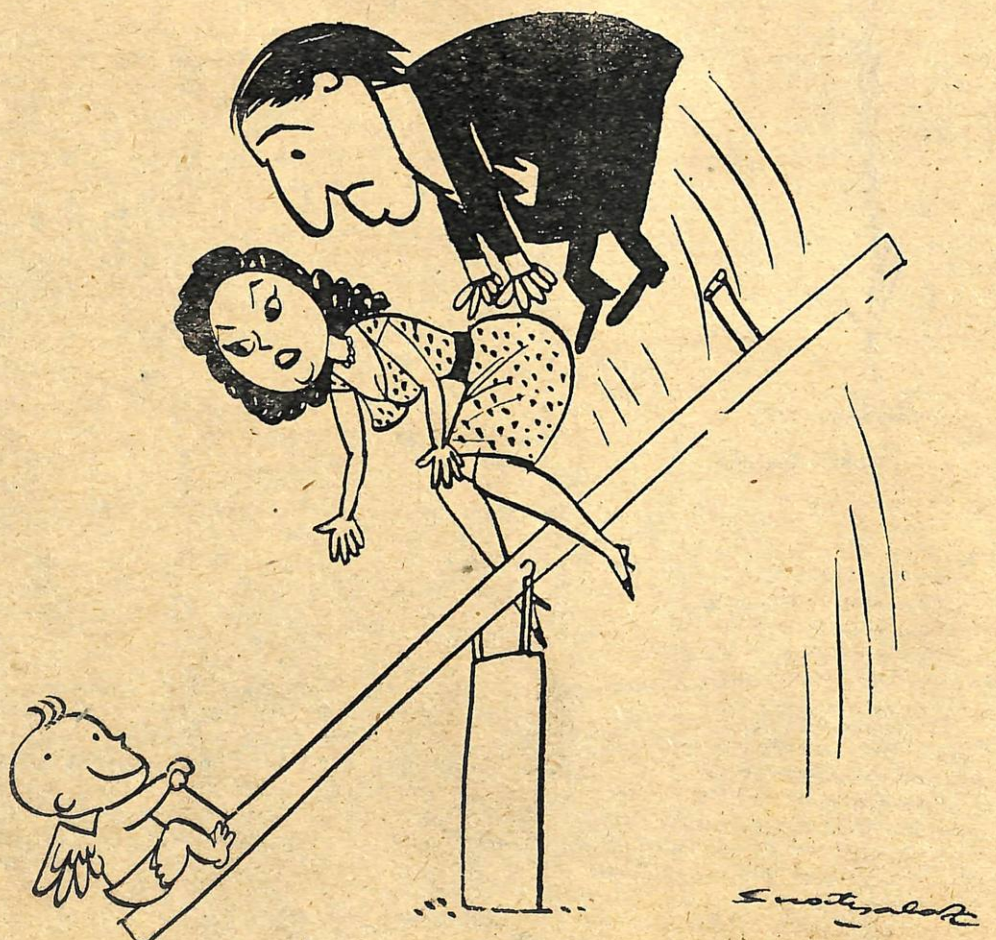

— HOPPALAAA!..

«BÜYÜKLERE MASALLAR»

— Yok yok, iyi bilirim Kleo - patrayı... Üstünde tam yedi sene çalıştım.

— Bravo, bu yaşta bunca ilmî mesai...

— Eh ne yaparsın, yavrum, ilim aşkı...

Tarih küpü ihtiyar da saatlerce incelemiş, fakat işin içinden çıkamamıştı. Ümitlerim kırılmış hâlde, ihtiyarın evinden çıktım. Üzüntüden tarihî vesikayı zarfına koymayı unutmuştum. Birden yakınımdaki bir sesle irkildim:

— Satılık mı abi, ne vereyim şu dona?

Bir eskiciydi bu...

— Terbiyesiz, dedim, o don değil... Tarihî vesika...

— İyi ya abiciğim, biz de hep tarihe mâl olmuş elbise, ayakkabı alışverişi yapıyoruz. Hadi abi, uzatma da, uygun bir fiat söyle, alayım şunu!..

Öyle sinirlenmiştim ki, nasıl oldu bilmiyorum, kendimi kaybettim ve eskiciyi ayağımın altına aldığım gibi...

Çok geçmeden başımıza toplanmışlardı. Bir de polis...

Etraftan:

— Efendiden de adama benziyor halbuki, diye konuşuyorlardı, kimbilir biçare kadının ayağındaki donu satıp da kendine işret parası yapacak...

— Zamane hemşire, zamane... Erkekler öyle kötü oldular ki... Baksana Menderes'in kasasından bile kadın donu çıkmış.

Bu sözü duyar duymaz, birden kendime geldim ve külotu kaptığım gibi, yıldırım hızile koşmağa başladım. Tarihî vesikalar zarfını bulamazlarsa, hırsızlığım meydana çıkacaktı. Oysa ben, sadece bu vesikaların tarinı kıymetini incelemek için almıştım. Koşuyor, hem de çok hızlı koşuyordum. Ne çare, polis benden hızlı koşuyordu. Çok geçmeden de yaklaşmıştı. Çaresiz durdum. Ve boynumu büktüm.

Bu anda yandaki evin penceresi açılmış, bir kadın bağırıyordu:

— Tut pulis efendi bilâder, sıkı tut!.. Kaç zamandır pençereye astığım iç çamaşırlarımı kim çalıyor diye uykum kaçmıştı... Tut, pulis kardeşim, tık hapise de, aklı başına gelsin hırsızın!..

(Siz siz olun, tarihe fazla merak göstermeyin!.. Sonra bir düşüğün kasasındaki bir düşük don yüzünden bile başınız derde girer böyle...)

Halit KIVANÇ

KOCA KAFALI

Çocuk annesine:

— Artık ben okula gitmiyorum, dedi. Herkes benimle koca kafalı diye alay ediyor.

Annesi:

— Yalan, sen koca kafalı değilsin, dedi.

Çocuk direndi:

— Sen yalan söylüyorsun. Ben koca kafalıyım. Çünkü, çocuklar bana, "Kacakafalı Dede" diye ad taktılar. Nah bu kadar kafam var. Öğretmen bile bana "Haydi bakalım, Paskalya yumurtası tahta başına" diyor.

Annesi şöyle cevap verdi:

— Dinle yavrum, senin kafan kocaman değil, gayet normaldir. İstersen babana da sor.

Babası:

— Senin kafan kocaman değildir dedi.

— Hayır kocamandır.

— Kocaman değildir yavrum.

Tartışma iki saat kadar sürdükten sonra çocukta yatışmıştı.

Annesi, babasına dönüp:

— Demek ben şimdi, kocaman kafalı değilim, öyle mi? dedi.

— Hayır dedik ya, kocaman kafalı değilsin, anlaşıldı mı? Haydi bakalım, şimdi sen kasketini alıp, manava git, 20 kilo patates al, içine doldurup getir.

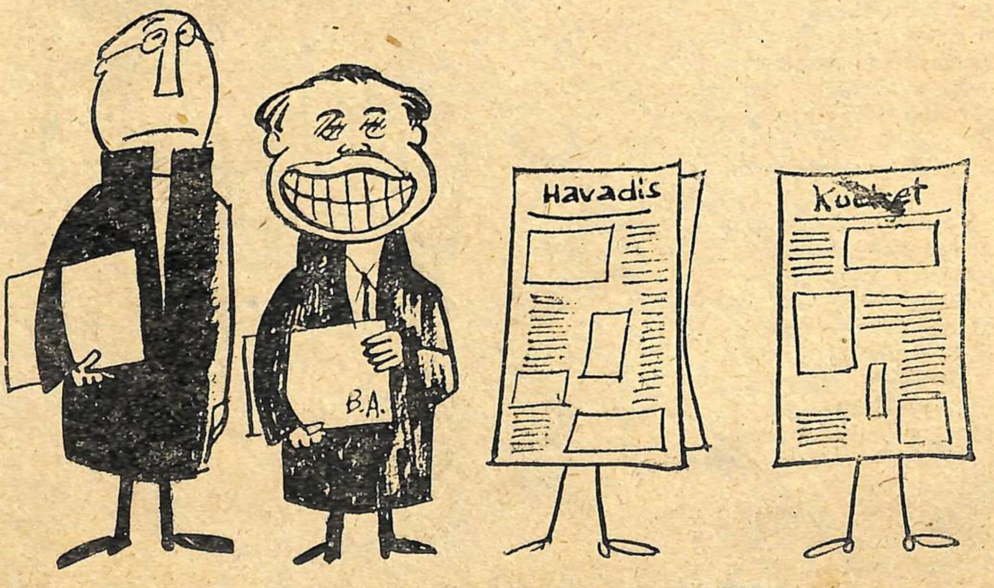

«DÜŞÜK MENDERES'İN AVUKATLARI!..»

Ferah Doğurdu..

★ M. Şamim AKAY ★

N'oldu n'olacak... Doğdu, doğacak.. Kız mı, yoksa oğlan mı olacak?.. Derken efendim bizim Ferah Diba Şehinşahı hazretleri dünyaya nur topu gibi bir evlât getirdiler.. Bu veledi nevzat dünyaya duhûl eyleyinceye dek neler çekmedik, neler.. Kraliçe bir defa doğurdu, biz ise dokuz... Artık bütün Iran kırk gün, kırk gece bayram yapsa azdır. Şu anda İran'da olmayı ne kadar isterdim. Dambur dumbur davullar çalacak, şıngır şıngır köçekler oynayacak, bütün fakir fukaraya bir günlük yiyecek dağıtılacak... Ah, ah!.. Bir İranda bulunsaydım... Az iş midir bu?.. İmparatoriçe hazretleri dünyaya bir veliaht getirdiler. Demokrasi davâmızda çok büyük hizmetleri görülen bir takım gazetelerimiz, Yassıada duruşmalarını bile bir köşeciğe iterek, Ferah Hanımefendinin doğurması haberini başlıklarının bile üstüne çıkararak beni sevinçten deliye döndürmüş, dengemi bozmuştu.

Bu bozuk dengemle İran'a gidemezsem de, Konsolosluğuna damlamayı beceremez miydim? Nitekim soluğu konsoloslukta aldım. İçerde bir bayram havası vardı. Çoğunluğunu kadınların teşkil ettiği bu kalabalık ha bire öpüşüyorlardı. Benim de şansıma 70 lik bir İtalyan madamı isabet etti.

Salondaki kocaman masanın üstünde yaldızlı büyük bir defter vardı. Gelen giden bu deftere intibalarını yazıyordu. Yan gözle yazılanları dikizliyordum. Bir hatuncağız tersledi beni:

— Len deftere dimdik ne bakarsın?..

— Affedersiniz efendim.. Gözlerim şehlâ, kafam sola doğru eğiktir... Dedim.

Hanım başkalarıyla meşgul oldukça ben de yazılanları okuyordum...

Bir ara kalabalık beni köşeye kadar itmişti. Ensemde bir gölge belirdi, üzerime doğru geliyordu.. Korktum, hemde öylesine korktum ki... Kendimi gölgenin kucağına bırakıverdim. Affedersiniz gölge kenara çekildiği için bende yere yuvarlanmıştım. Bu gölge 60 yaşlarında bir madamındı... Meğerse madam tam önümdeki duvarda asılı bulunan Ferah Dibanın fotoğrafını öpmek istemiş. Nitekim öptü, ama ben de yerlere yuvarlanmıştım. Sevinçten fenalık geçirdiğimi gören Konsolosluk memurları hemen bana sandalya verip masanın kenarına oturttular. Artık eski, yeni yazı, yazılanları çizilenleri yan gözle de olsa okuyabiliyordum.. İşte bazı parçalar...

Köprülünün tanık ve sanık olarak verdiği ifadeler uymuyor. — Gazeteler —

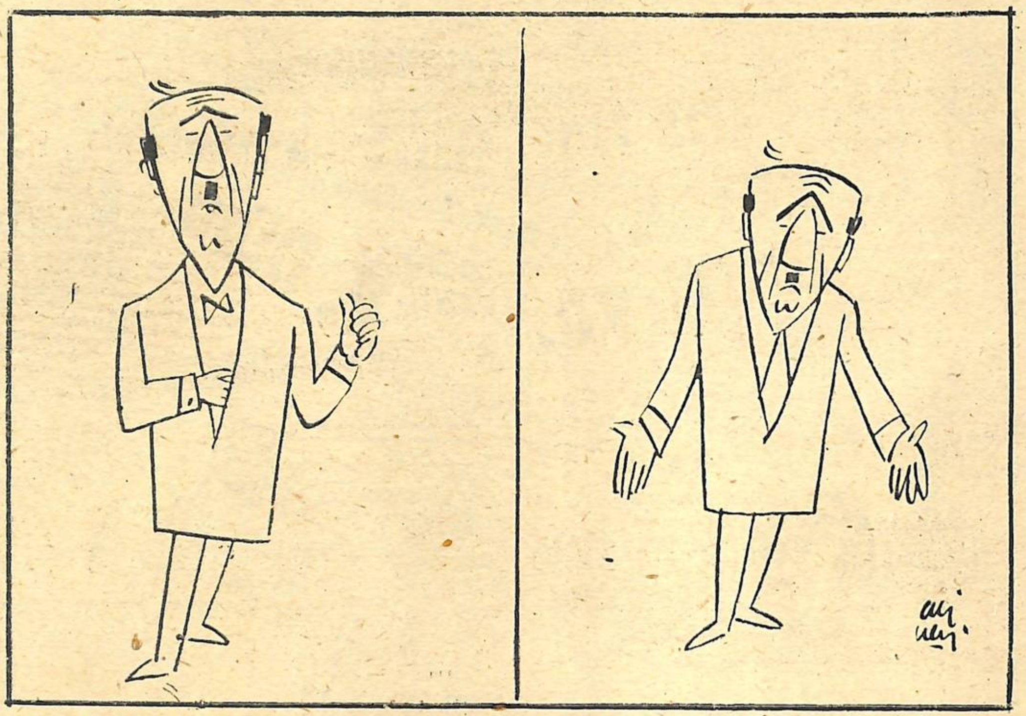

SORUŞTURMADA DOĞRU SÖYLER.. MAHKEME'DE ŞAŞAR...

Polis Turizm Bürosu şefi ve arkadaşları yazmışlar:

«Zatışahanelerine!..

Kardeş İran milletinin senelerdenberi büyük bir iştiyakla beklediği ve bugün onları büyük bir saadete kavuşturan veliahdın dünyaya gelişleri bizleri de sonsuz sevindirmiş olduğundan zâtıâlilerinizi ve bütün İran milletini tebrik ederken yavrunuzun... (Sonunu okuyamadım, çünkü dikkati çektim.)

Gülbeyhan İşbilen adında bir bayanında meğer rüyalarını hep Şah ve Kraliçe dolduruyormuş... Aylar önce doğacak çocuğu rüyasında görmüş ve hemen bir resmini çizdirerek Şaha yollamış. Şu satırlariyle bunu hatırlatıyor:

«Ulu Allahım, bendenize müteaddit defalar, rüyalarımda bir veliahde sahip olacaklarını müjdelemiş bulundukları şekilde, fotoğrafla aynen tesbit edip, konsolosluk vasıtasiyle Şah hazretlerine yollamıştık...»

Mahinur Nursen Yongacı adındaki bir bayan da şunları yazmış:

«Kraliçe Ferah Pehlevi hazretlerinin oğlu olduğunu saat 13.15 ajansından öğrendim. Hayatımın en sevinçli anını yaşamaktayım. Ulu Allah veliahda uzun ömür, sıhhatli ve neşeli günler nasip eylesin...»

İmzalarını okuyamadığım bazıları da şunları yazmış:

«Bir tahtı kurtaran küçük'e sevgiyle selâmlar, milletine ve dünya sulhüne faydalı olmasını dilerim.»

«22 yıllık ömrümde beni en çok sevindiren bu haber», (sonunu okuyamadım...)

«İran üzerine doğan güneş hayırlı olsun...»

Bir PTT. dağıtıcısı şunu yazmış:

«Daimi posta tevziatında bir dost olarak kardeş İran milletinin saadetini paylaşırım.»

Yüzsüzlüğün de bir sınırı var.. Adamlar sandalya verip oturttular amma, ben de bir düşük gibi kalkmak bilmiyordum. Yavaş yavaş doğrulurken son defa defterde «Ali Yaver» imzalı şu yazıyı tamamı tamamına not edebildim.

«Ebedî İran tahtının vârisi olacak şanlı pak, Şahinşahı Alâ Hazreti hümayununun veliaht hazretlerinin kudumu hümayunlarını tebrik eder, uzun ömürler dilerim.»

M. Samim AKAY

— BURADA ÖYLE BİRİ YOK, BİR DE KARŞIKİ EVE BAKSANIZ...

DİŞBUDAK

SELÂMİ İZZET SEDES

Ana balık bir gün çocuklarını etrafına toplamış:

— Yavrularım demiş, size yakalanmamanın çarelerini anlatayım, bunun için de balıkçıların kullandıkları balık yakalama avadanlıklarının nelerden ibaret olduğunu söyleyeyim.

Olta, zoka, ağ, kepçe, pareketa, çapari, dalyanın ne olduğunu anlatmış ve bunlardan korunma çarelerini izah etmiş.

Tam bu sırada yukardan bir serpme gelmiş, hepsi birden yakalanmış. Çocuklar sormuş.

— Ana, ya bu nedir?

Anaları hemen cevap vermiş:

— Buna tepeden inme derler...

★★★

Alemdar olayından sonra can kaygusuna düşen Mahmut Padişah ilk iş olarak Yeniçerilerin, ocaklarına incir dikti. Bunu sözün tam mânasiyle başarabilmek için de, Yeniçerilerle sıkı fıkı ilgisi bulunan Bektaşiliğin de köküne kibrit suyu döktü, Can adı verilen bektaşileri idam ettirdi, tekkeleri kapadı.

Bu tedhiş havası yatıştıktan bir müddet sonra, Rumelihisarındaki Bektaşı tekkesinin önünden geçen İkinci Mahmut, tekkenin kapısı önünde duran Bektaşi babasına:

— Baba erenler dedi, Canlardan ne haber?

Baba kollarını kavuşturup şu cevabı verdi:

— Saye-i Devletinizde kimde can kaldı?

★★★

Üniversitedeki tasfiye bana bu fıkraları hatırlatırken, Akşam yazarı Hekimoğlu taraflısı bir arkadaş da bana şu fıkrayı anlattı:

Lepant savaşından sonra, bu yenilgi hakkında fikri sorulan Sokullu Mehmet Paşa:

— Sakal traşı gibi bir şey... Sakal traş edildikçe daha sık ve daha sert, daha kuvvetli çıkar.

Üniversite öğretim üyelerini sakal yerine koyanlara söyliyeceğim tek söz şu:

— Vay benim köse sakalım...

seçme saçmalar

★ Çocuktan al haberi.
Bebek Davâsı

★ Nerden peyda oldu bu herif.
Hüseyin Peyda

★ Yıkıl ulan karşımdan
Yıkıcı Bilâl

★ Düşün düşün terstir işin..
Afif Yesâri

★ Hastalandı deriz, sonra koymayız.
Güdük Necmi

★ Ben..
Halûk Şevket

★ Sana çok kırıldım.
Züccaciyeci Lütfü

★ Etti o güzel ahde vefa müjdeler olsun.
III. Noter

★ Ne halin varsa gör.
İstikbâl

★ Küçük dağları ben yarattım.
Topoğraf Bahattin

★ Ömrümün ilk baharı, ilk heyecanım benim.
Nimet'in hatıra Defterinden

★ İnsan bir kere rezil olmaya karar vermiye görsün, mutlaka rezil olur.
Bu da benden

★ Ya bizim on yılımızın hesabını kim verecek.
Aydınlar

★ Yazabiliyorum, o halde varım.
Suavi Süalp

LOKANTADA

Müşteri içeriye girer, seçtiği masaya oturur ve gelen garsona:

— Biftek istiyorum, der.

Garson:

— Biftek yerine piliç kızartma versek?

— Piliç kızartma sevmem, biftek istiyorum.

— Bana kalırsa piliç kızartma yiyin daha iyi...

— Piliç istemiyorum dedim. Bana şefgarsonu çağırın lütfen.

Şefgarson gelir, müşterinin emrini sorar:

— Arzunuz efendim?

— Biftek istiyorum.

— Piliç kızartması yeseniz nasıl olur?

— Garsona da söyledim, piliç sevmem. Biftek isterim. Patronu çağırın lütfen...

Derken patron da arz-ı endam eder.

— Ne emrettiniz beyefendi?

— Garsondan biftek istedim, piliç yememi söyledi. Şefgarsonu çağırttım, biftek istedim. O da piliç kızartması yemem için zorladı. Şimdi de size söylüyorum. Biftek yemek arzusundayım.

Patron, şefgarson'a döner:

— Şu adamı dışarı atın, der. Buraya yemek için değil, münakaşa etmeğe gelmiş...

HİÇ Mİ GÖRMEDİK

Ne demiş, ne demiş?.. Yassıada duruşmalarına giderken düşük Cumhurbaşkanı Celâl Bayar'ın kızı Nilüfer Gürsoy gazetecilere ne demiş?..

— Benim babam namuslu adamdır, demiş...

Pes... Hiç mi namuslu adam görmedik?..

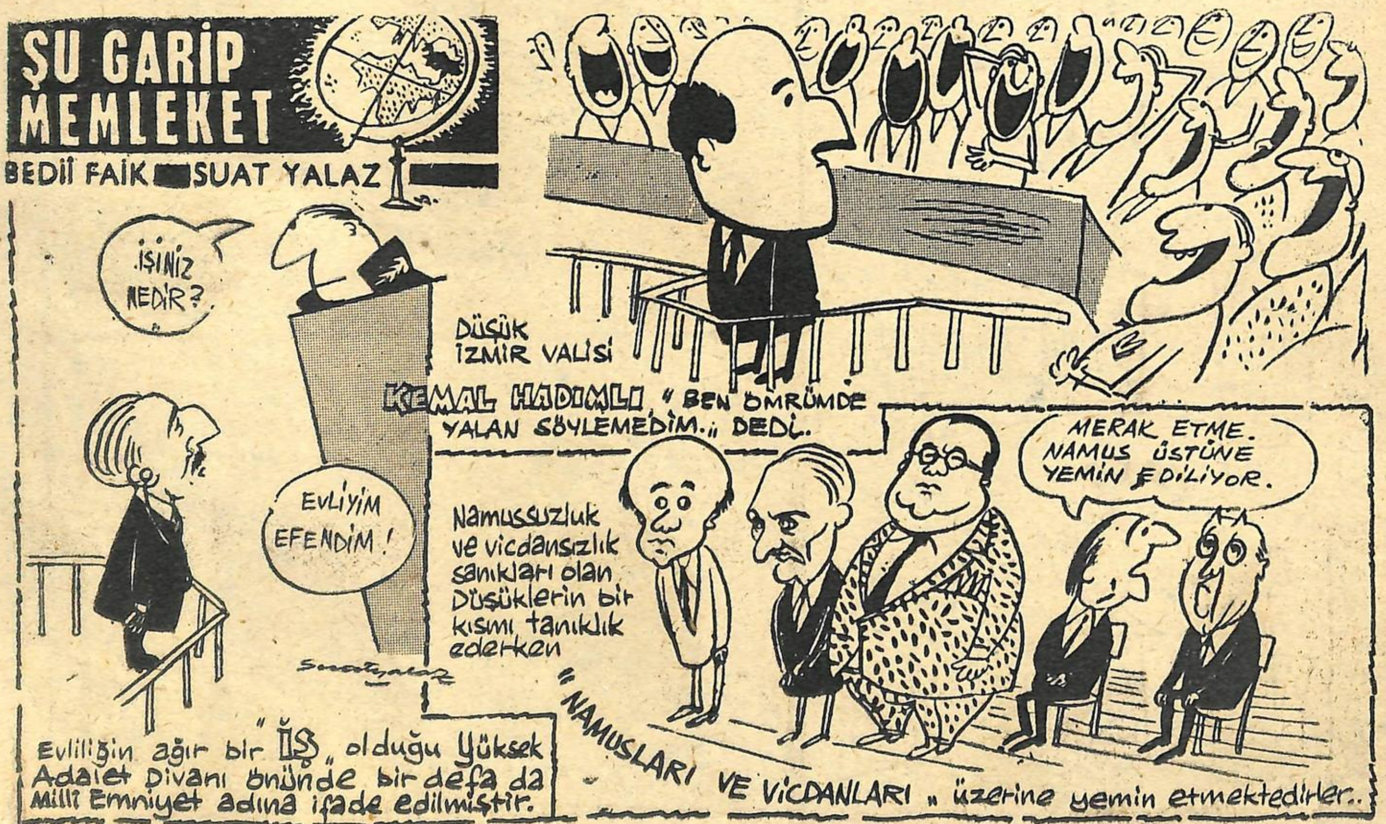

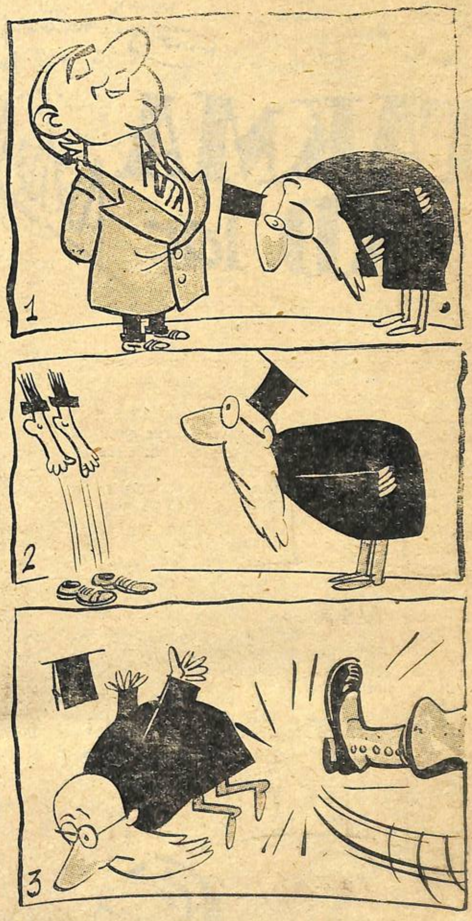

YAZISIZ

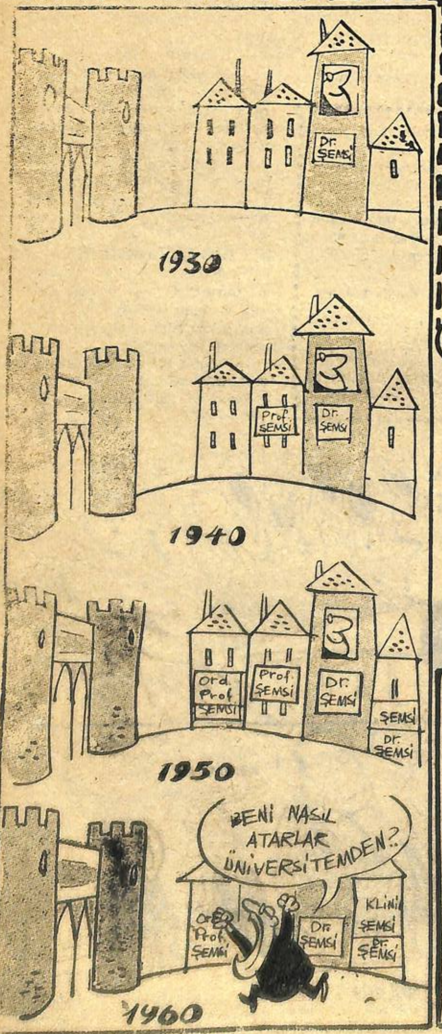

Üniversitede yapılan ayıklamayı bütün yönleriyle doğru bulmakla beraber, M.B.K. kararlarının bir ihtilâl meclisi kararı olduğunu hatırdan çıkarmıyor ve hareketi ruhu itibarile destekliyoruz!

TEF

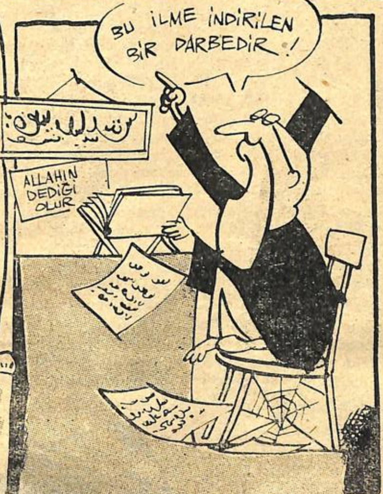

AYINESI İŞTİR KİŞİNİN..

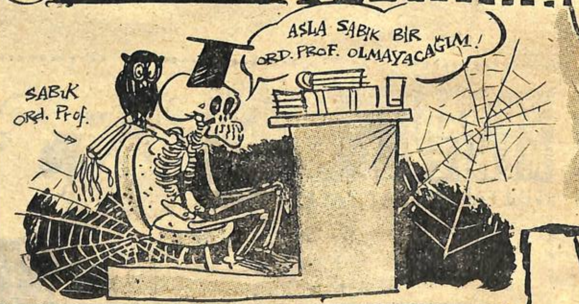

"İLMÎ YETERSİZLİK"

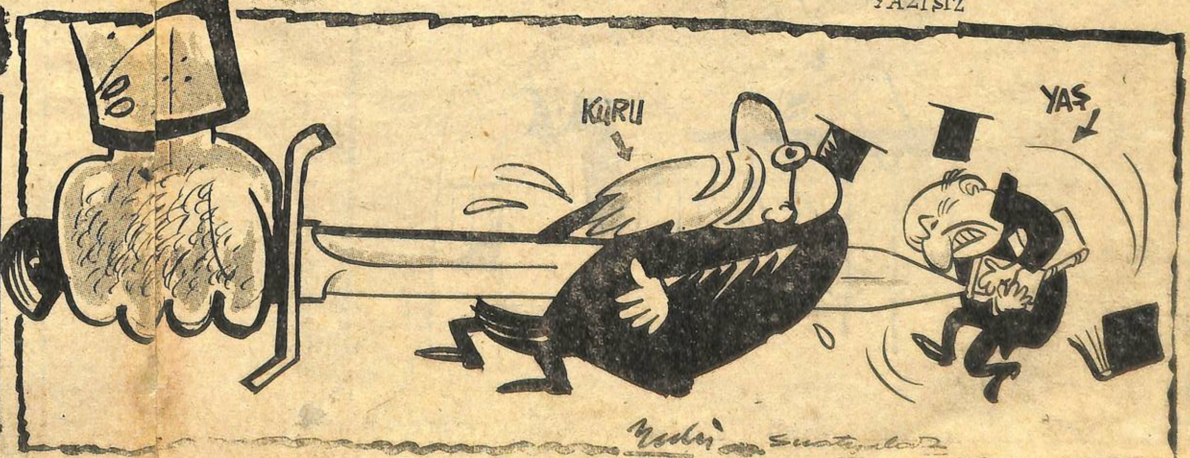

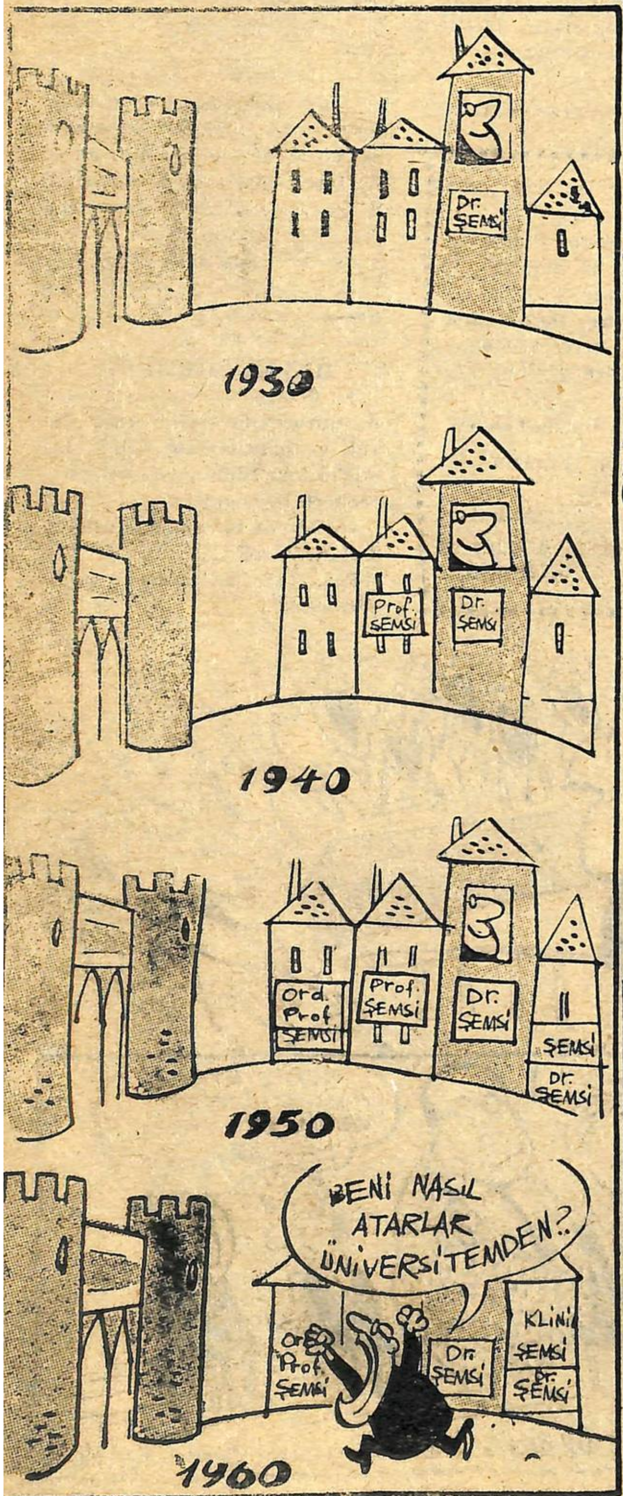

Ü
yap
yı k
le d
ma
M.E
rın
med
oldu
dan
ve h
hu
des

'İLMİ YETERSİZLİK,

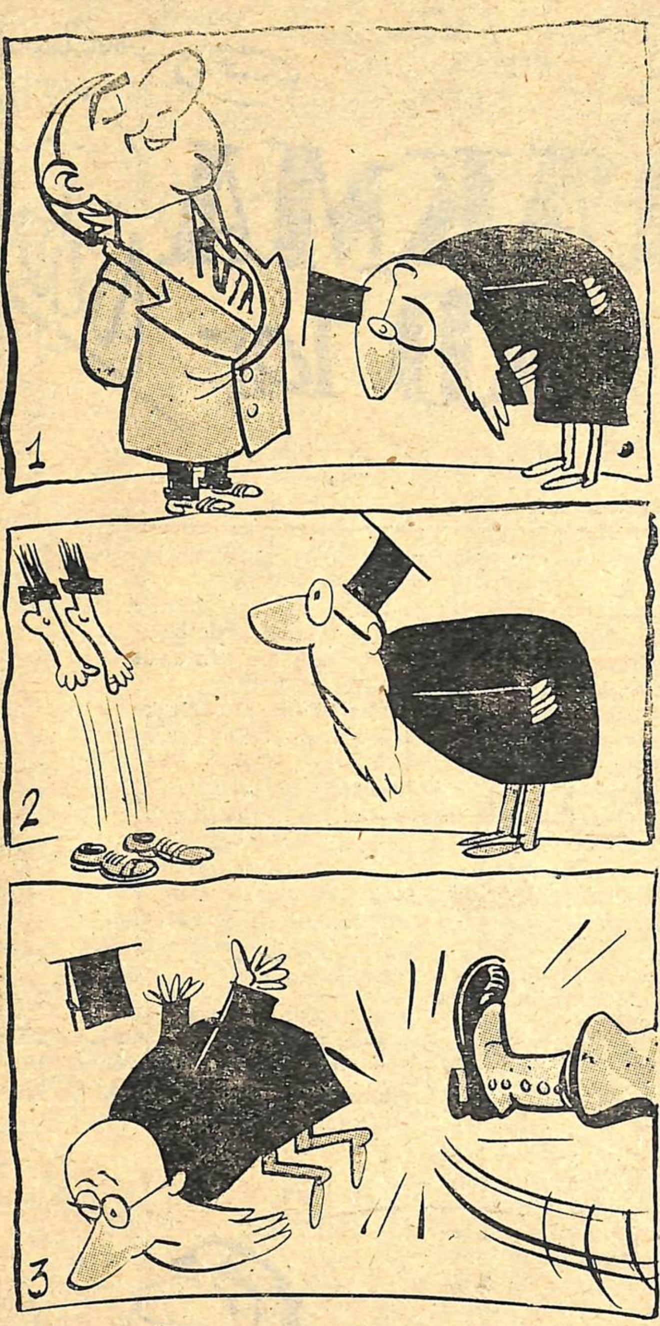

YAZISIZ

versitede
an ayıklama-
tün yönleri-
ru bulma-
a beraber,
K. kararla-
bir ihtilâl
si kararı
şunu hatır-
çıkarmıyor
areketi rü-
bile
kliyoruz!
TEF

AYINESİ İŞTİR KIŞININ..

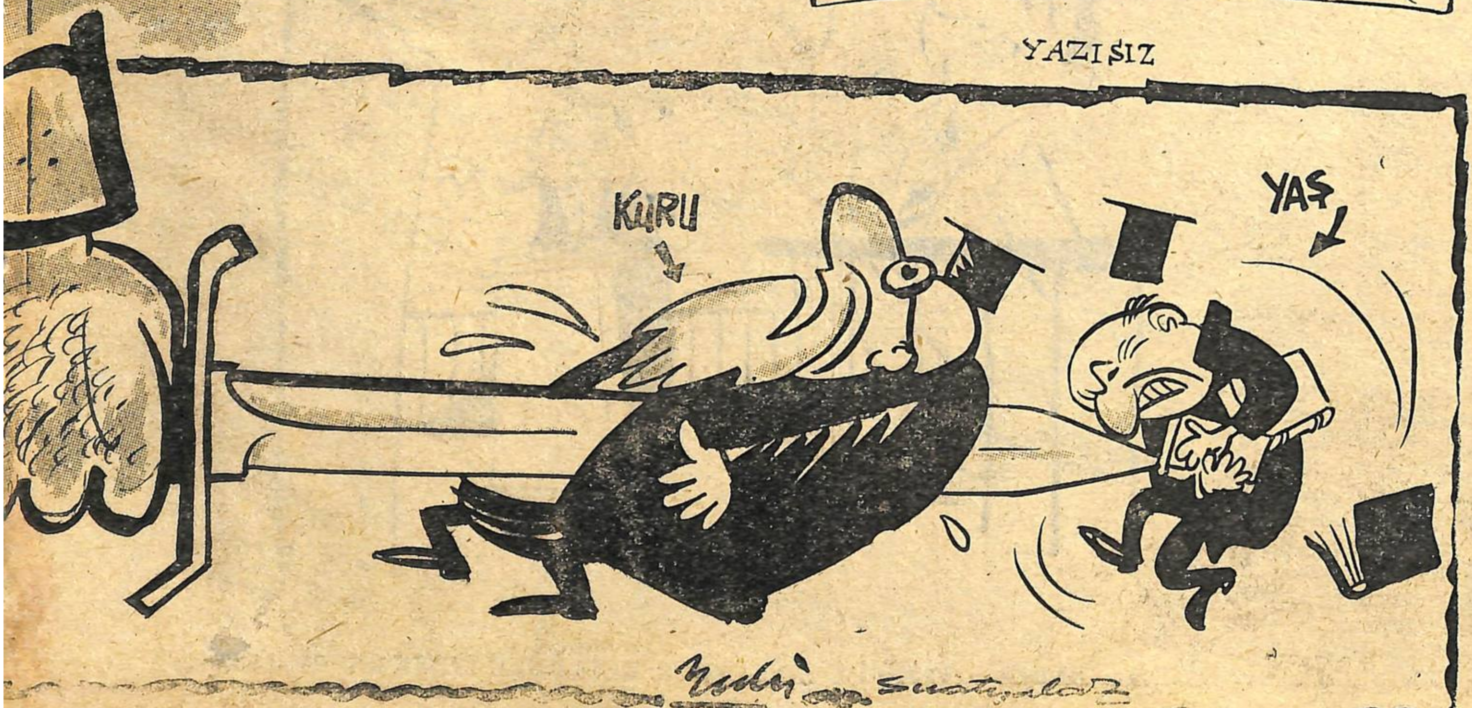

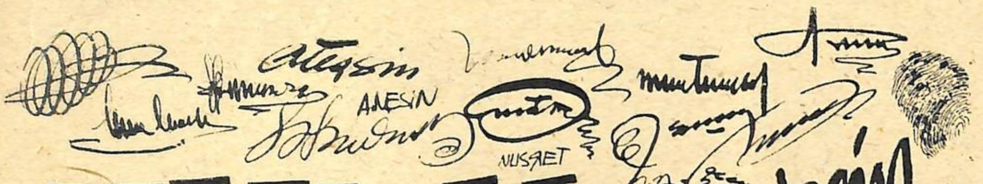

TAKMA AD'lar

Sayın Münir Süleyman Çapanoğlu,

İki yıldır benden, basındaki takma adlarımı istiyorsun. Ben de bir türlü bunları derleyip toparlayıp sana veremiyorum. Her karşılaşmamızda soruyorsun. Doğrusu ya, artık utanır oldum. Ama inan ki, isteğini yerine getirmek için bunca zamandır gecikmem, ihmalimden değil, takma adlarımı bulup çıkarmam pek zor da ondan... Yeryüzünde takma ad yönünden en zengin yazar ben olsam gerek. Kiminin parası pulu, kiminin malı mülkü, kiminin metresi dostu çok. Benim de yalnız takma adlarım. İki yüzü aşkındır sanırım. Bunları nasıl toplıyayım, bir bir yazayım? İsteğini yerine getirmeyişim, işte bundan...

İstersen birlikte bir denemeye girişelim.

1939 dan önceki takma adlarımın hepsini unuttum. 1939 dan sonrasına gelelim. Şiirle işe başladım. Şiirlere «Vedia Nesin» diye bir kadın imzası atıyordum. Bu imzaya bakıp beni kadın sanıyorlardı. Kıyamet kadar aşk mektubu alırdım. O zaman cezaevinde bulunan Orhan Kemal de «Raşit Kemalî» adı ile şiirler yazardı. O da beni kadın sanmış. Orhan Kemal'in de bana o zaman yazdığı aşk şiirleri vardır.

Sedat Simavî, bana gönderilen aşk şiirlerine, aşk mektuplarına çok gülerdi.

Ya 1941, ya 1942 yılındaydı sanırım. Ankara'da «Millet» adında bir dergi çıkardı. Ömer Bedrettin Uşaklıgil, genç şairler üstüne bu dergide bir yazı yazmış. O yazıda beni de çok başarılı bir kadın şair olarak gösteriyordu. Bana bu dergideki yazıyı, Kars Müstahkem Mevkiinde komutanım olan General Şahap Gürler göstermişti. O zaman bir utandım ki... Çünkü «Vedia Nesin» adını kullandığım için, o şiirleri benim yazdığımı bilmiyorlar sanıyordum. Oysa generaline kadar hepsi biliyormuş.

Hikâyelerimi «Aziz Nesin» takma adı ile yazdım. Benim gerçek adım «Mehmet Nusret Nesin» dir. O sıralarda subaydım. O zaman her şey, şimdikinden çok daha sıkı, çok daha baskılıydı. Şiirle, hikâyeyle uğraşan askerlere pek iyi gözle bakılmazdı. Ben de onun için «Aziz Nesin» adını aldım.

Babamın adı «Abdülaziz» dir. Ondan «Aziz Nesin» i seçtim.

Bu adla «Millet», «Yedigün», «Yeniadam», «Akbaba» ve daha bir çok dergilerde o kadar çok hikâyem çıkmıştı ki, askerlikten ayrılıp Bâbıâli'ye geldiğim zaman herkes bana «Aziz Nesin» diyordu. Böylece Aziz Nesin takma adı, Nusret Nesin olan gerçek adımı bastırdı.

O zamanlar hikâyeden ayrı tür de olan yazılarıma ayrı imzalar atardım. İstanbul Halkevi'nin çıkardığı dergi «İstanbul» daki yazılarıma «Hikmet Hiç» imzasını atmıştım. «Nusret Neden», «Mehmet Topalosman» gibi imzalar, o zamanki takma adlarımdır.

Yedigün dergisindeki makalelerimde kullandığım takma adların hepsini şimdi hatırlıyamıyorum.

Asıl benim takma adı furyam, 1946 dan sonra başlar. Tan gazetesi yıktırıldıktan sonra, nedense bütün düşmanlığa ben hedef oldum. Hiç bir gazete yazımı almıyor, bana iş vermiyordu. Daha önce israrla benden yazı isteyen dergiler yazımı koymaz oldular. Adım, başlı başına suçtu. Ben de, kalemimden geçinebilmek için, takma adlarla yazmak zorunda kaldım.

İlkokullar için bir «Monolog» kitabı yazmıştım. Bir yayınevi, 10 lira telif parası ödeyerek, bu kitabımı bastı. İlkokul müsamerelerinde hâlâ bu monologlar söylenir. Bu kitapta, kitabın yazarı olarak «Oya Ateş» takma adını kullandım. Oya kızımın Ateş de oğlumun adıdır. Gel zaman git zaman 1955 yılında Dr. Müjgân Cunbur «Türk Kadın Yazarlarının eserleri» adı ile bir kitap yayınladı. Bir de baktım, Oya Ateş imzasiyle çıkan Monolog Kitabım da buraya alınmış. Haklı olarak, beni kadın sanmışlar.

Üsküdar Cezaevindeyken çok parasız kalmıştım. Belki birkaç kuruş alırım diye radyofonik temsiller yazdım. Bunlardan üçü, İstanbul radyosunda temsil edildi. Ama ben para alamadım. Çünkü İsmail Ateş adiyle bu piyesleri yazmıştım. Oysa radyo idaresi, takma adlı eserlere para vermezmiş. Aziz Nesin adı ile yazsam oynatmazlardı. Başka adla yazdım, oynattılar, bu sefer de para vermediler, yine cezaevindeyken Yeni İstanbul gazetesi bir röportaj yarışması açmıştı. Derece alan 10 kişiye para vereceklerdi. Para alırım diye bu yarışmaya girdim. Cezaevinden ne röportaj yapılır?

Bu yarışmada derece aldım, gazetede ilân olundu. Ama para alamadım. Çünkü derece alan bütün röportajlar gazetede yayınlandığı halde, her nedense, benim röportajlarım yayınlanmadı. Gönderdiğim röportajlarda Mehmet Topalosmanoğlu ve İsmail Ateş takma adlarını kullanmıştım. Sonradan bu iki adla çok yazılar yazdım.

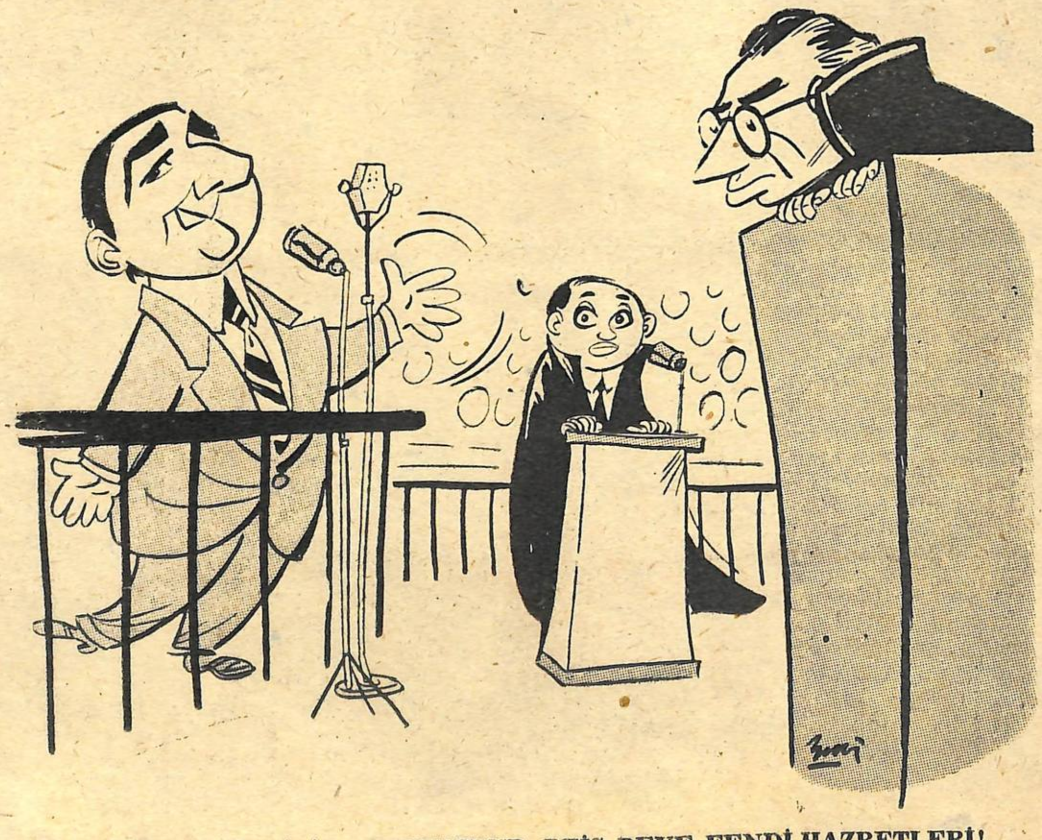

MENDERES — VEKİLİM SUÇSUZDUR, REİS BEYE FENDİ HAZRETLERİ!..

Bir kadın yazar arkadaşım sanırım 1946 yılında, işsiz kalmıştı. Benden para istedi. Bu arkadaşa yardım etmeyi çok istiyordum. Ama param yoktu.

— Yazılmış bir romanım var, istersen bir gazeteye sat. Parasını sen al! dedim. Bu roman o zamanki «Son Saat» gazetesinde «Ayşe Gül» imzası ile çıktı. Romana da bir acaip ad koymuşlardı, unuttum.

Yine cezaevinde parasız kaldığım günlerdeydi. O zaman Cumhuriyet gazetesinde iki - üç günde bir hikâye çıkardı. Şimdi unuttuğum bir takma adla «Ez ihvare jin anım» adlı bir hikaye göndermiştim. O hikâye çıktı, ama ondan sonra başka hikâyemi koymadılar. Parasını da alamadım.

Adımın gazetelere konulmadığı günlerde - 1955 de - Harman Dergisi benden polisiye bir roman istedi. «Nuri Hayat» takma adiyle yazdığım «Düğümlü Mendil» adlı roman, Harman dergisinin satışını arttırdı. Harman'ın tirajı, 16 binden 31 bine yükseldi. Sonradan «Düğümlü Mendil» romanı yine Nuri Hayat imzası ile kitap oldu.

Hüseyin Cahit Yalçın beni sevmezdi. İşsiz olduğum günlerde Tanin'e röportajlar yaptım. Hüseyin Cahit'in haberi yoktu. Tanin'deki arkadaşlar, bu röportajların yazarı olarak «Şamil Kımızcı» adını bulmuşlar - dı. Bir adım da Şâmil Kımızcıdır.

Ulus'ta dil üzerine yazdığım yazılarda «Dil Yargıcı» takma adını kullandım. «Dil Yargıcı» nın yazıları Ulus'ta bir yıl kadar sürdü.

Yine Vatan'da Ulus'ta birçok yazılar, romanlar yazdım. Takma adlarla yazmadığım dergi, gazete hemen hemen yok gibidir. Hiciv manzumelerinin çoğunu «Falân - filân» takma adiyle yazdım.

Akbaba'da ilk zamanlar Aziz Nesin adiyle yazdırmıyorlardı. Akbaba'da arada bir yabancı adlarla kendi hikâyelerimi yayınlıyordum. «Jean Amiens» takma adiyle «Püf» adlı bir hikâyem çıktı. Sözüm ona bu Fransız hikâyesi idi. Hikâyedeki Kahramanlar, Fransız adı taşıyorlardı.

Günün birinde «Milletler gülüyor» adlı - 1957 de - bir kitap çıktı. Bu kitaba her milletten mizah hikâyeleri almış. Benim «Jean Amiens» imzalı «Püf» adlı hikâyem de bu kitaba seçilmemiş mi? Yâni ben, bu takma adlar yüzünden Fransız yazarı da oldum.

Yalnız Fransız yazarı mı? Çin yazarı bile oldum.

Yusuf Ziya Ortaç, hikâyelerimden birini, o zamanki kanunlara göre ağır bulmuştu.

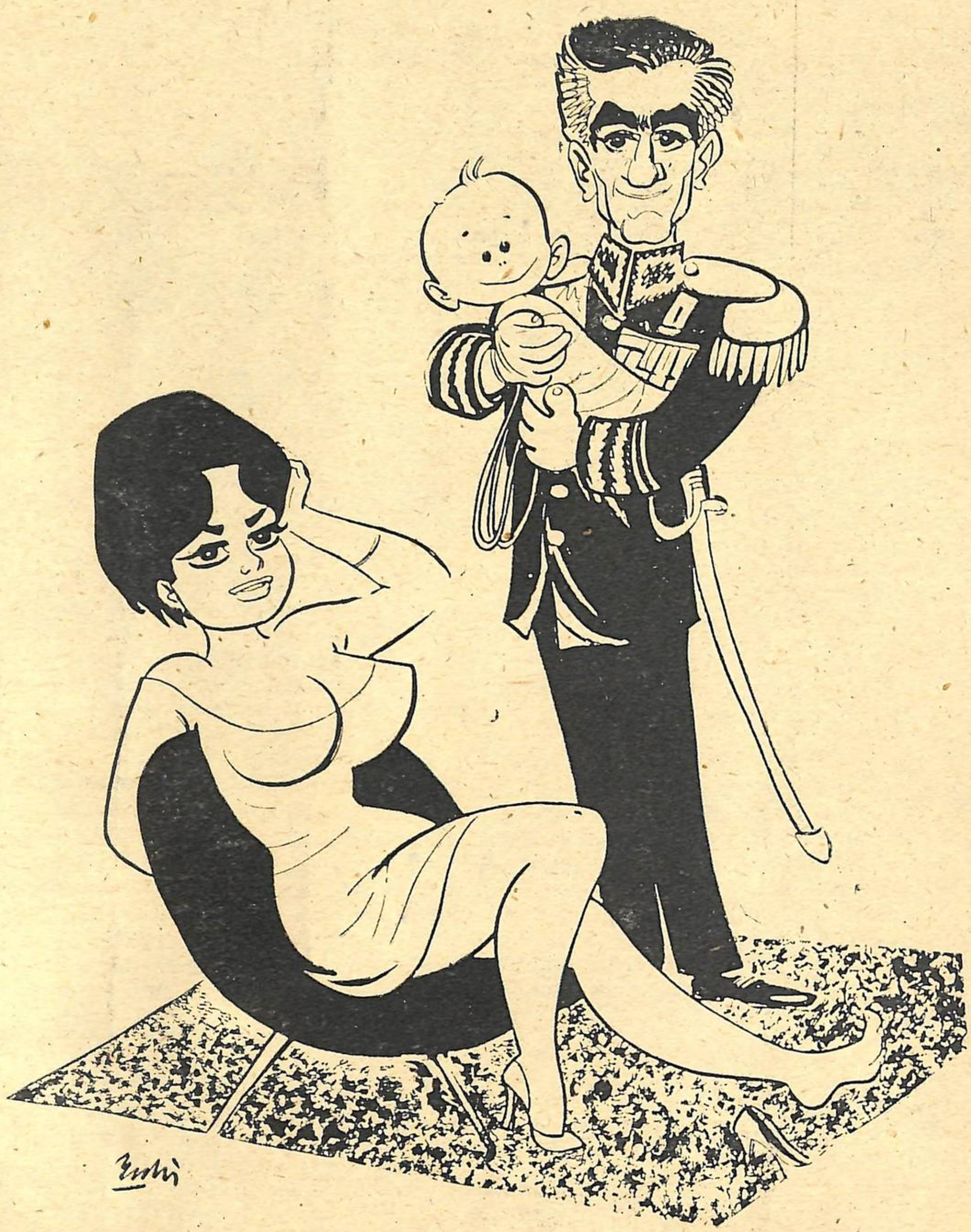

FERAH VE ŞAH — OOH... FERAHLADIK...

Ben de bu hikâyeyi Çin hikâyesi yaptım. Hikâyedeki yer ve kişi adlarını, Çin adlarıymış gibi attım. Hikâyemin yazarı da bir Çinli. Adını uydurdum Tabii. Bu hikâye Akbabada yayınlandık - tan iki - üç ay sonra «Tef» dergisinde «Çin mizahından» diye bir daha çıkmaz mı? Üstelik bir de çevirenin adı var. Bu zavallı çevirmen, benim hikâyeyi sahiden Çin hikâyesi sanıp, aşırmış. Öyle ya, başka dilde bir hikâyeyi birkaç kişi de çevirebilir.

1955 den 1957 ye kadar Akbaba'nın birçok yazılarını ben yazdığım için, bir sayının içindeki üç, dört bazı da beş yazıya aynı takma adı atamıyordum. Her yazımın takma adı değişiyordu. Bunları çok zaman Selâmi Münir Yurdatap uydururdu: «B. E. N.» gibi, «O. Yazar» gibi, «Âteş Sin» gibi, «Erkete» gibi...

Benim yazılarıma «Aziz Nesin» diye adımı koymaktan, her nedense, en çok Selâmi Münir korkmuştur. Ağustos ayında soba yaktığı odada üşüyen sevimli Selâmi Münir, kral muhafızı olsaymış, hayatta büyük başarı sağlıyacakmış.

Akbabadaki takma, daha doğrusu uydurma adlardan aklımda kalan birkaçı:

«Pambuk Gralı Doncuvan Teoman», «İmza: Tımarhaneci Rıza», Musullu Muslih Usûlî», «Şifre kalemi Şefi Şerif Şatafatlı», «Yolcudur Abbas, bağlasan durmaz», «Dadaylı Yahya Hayhay», «Râsim Resmi», «Lângalı Hafız Behlûl», «Kutucu Kudret Kutlu», «Ekselâns Mehmet», «Âkil Aklıbaşında», «Tanıtam ta - mircisi Tarık Tastamam», «Cafer Bezgetir», «Sinek siklet şampiyonu Sinan Sineker», «Nâzan Nazlı», İsmail Altı ıslak», «Alâettin Ala ala hey», «Çalgıcı Çetin Çağlayan», Bu türlü uydurma adları, takma adlarım arasına katmıyorum. Katsam, takma adlarım bini aşar.

Az kalsın unutuyordum, Necip Fazıl'ın Büyük Doğu gazetesine ve dergisine uzun zaman «Nusret Kafdağlı» ve daha başka takma adlarla yazdım.

Takma adlarla yazdığım yazılardan epiycesi, benim olduğu bilinmeden kitaplara alınmıştır.

Sayın Çapanoğlu, görüyorsun ya, isteğini geçiktirmekte pek de haksız değilim. Yirmi yılda iki yüzü aşkın takma ad kullanmışım. Bunların hepsini nasıl derleyip toparlıyayım. Bir de bunun imzasız yazılmış olanları var. İmzasız yazılarım imzalı yazılarımdan en azından on kat çok-

(Devamı 16. ncı sayfada)

İnsanlara ÖLÜM!..

EROL GÜNAYDIN

Milyonlarca böcek bir araya geldiler. Zararlısı zararsızı... İnsanları çekiştirdiler. Büyük, boşluk kadar büyük bir toplantıydı bu... Yapraktan kürsüde kırmızı karınca var gücü ile bağırıyordu. Gerçi mikrofon ve hoparlör tesislerini örümcekler kurmuştu, ama o gene de bağırıyordu... «Olmaz böcek arkadaşlarım, bu kadar olmaz. Karınca kararınca çalışıp kazanırım. Bilir insanlar, hep kullanırlar bu sözü. Çalışmamı, küçük bünyemdeki gücü öğütler çocuklara. Ama beni hayvan sınıfına sokuyorlar. Değilim sevgili böcekler, ben hayvan değilim. Hayvan fildir, hayvan inektir, hayvan öküzdür. Nerde bende o cüsse, ben küçüğüm, ben böceğim.» Tâ gerilerden cırcır böceklerinden alkış ve ıslıklak koptu. Diğer böcek gürültüleri de bunlara karıştı. Karınca: «Durun daha bitmedi, daha var» dedi. Bıçaklar gibi kestiler gürültüyü. Karınca devam etti:

— Böcekdaşlarım!.. İnsanlar severler de biz sevmez miyiz? İnsanlarda aşk varsa bizde yok mu? Karıncaların Aslısını, karıncaların Keremini, düğünlerinde öldürdüler. Bir tabana kurban gitti aşklarımız, küçücük taşların altında kaldı aşklarımız. Biraz önce hayvan fildir dedim. Fili kullandılar, bizi çiğnediler. Hattâ file çiğnettiler.

Çığlıklar koptu. Karınca biraz daha devam etse kalbi durup, ölecekti. Belki de ilk eceliyle ölen karınca o olacaktı. Zaten sözünü şöyle bitirdi:

— Kimse karıncanın ne kadar yaşadığını bilemez...

Arkadaşlar diye söze başladı tahta kurusu: «Tavuk beslediler, inek beslediler köpek beslediler. Vahşilerini ehlileştirdiler. Tahtakurusu besliyenine hiç rastladınız mı? Bırakın beslenmeyi, ehlileştirmeyi bile düşünmediler. İnsanoğlu insandan yer kazığı. İnsan oğlu katlanır yer yüzündeki türlü sıkıntıya, insanoğlu insanoğlunu öldürür, insanoğlu insanoğluna kan verir... Şu gövdeme bakın, bir ısırsam ne çıkar.. Hayır. Herşeye katlanırlarda bana karşı ayaklanırlar. Akıllara sığmaz silâhlar icat etmişler, gördünüz mü kıymetli böcekler, kan kardeşim insanları. gördünüz mü kan kardeşim insanların davranışlarını bana.» Tahta kurusu yerini kara Fatmaya verdi. (Hamam böceği:) «Saygı değer küçük yaratıklar. Diyorlar ki insan maymundan gelir. Peki. Peki ama maymun nerden geldi? Ben bir kara böcek, maymun kara bir hayvan belki de maymun benden geldi. Şu demek ki insanın en küçük hali ben. Maymunun toplumdaki yerine bakın, bir de bana. Bıraksalar, büyüsem, önce maymun, sonra da insan olabilirdim. Ama bırakmadılar. Gördükleri yerde nalınla neslimizi ezip yok ettiler. Kara Fatma yerini Tırtıla bıraktı. Şöyle dedi Tırtıl:

— Beni besliyorlar. Çünkü çok faydalıyım onlar için. Sonra büyüyorum, kelebek oluyorum. Bu sefer de tutup kolleksiyon yapıyorlar. Yaşamak hakkım değil. Kolleksiyon olmak bir yana, pul kadar değerim yok. O paralı ben ucuz. Bu koyuyor bana. O esnada dinleyiciler arasında bulunan bayan Tırtılın kucağındaki koza ağlamaya başladı: Bütün böcekleri bir gülüşmedir aldı. Yusufcuk böceği deyneğini vurarak böcekleri susturdu, sonra da:

— Bundan böyle Tırtıl kardeşlerimden rica ediyorum. Kozadakileri toplantıya getirmesinler. Zira yaş haddi var. Gene gülüştüler böcekler. Yusufcuk böceği: «Arkadaşlar kongremize biraz ara veriyoruz.» Karıncaların ekmek kırıntısı ve çiçek suyu satan sesleri yayıldı ortalığa. Yusufcuk böcekleri asayişi düzenliyorlar. Uçuş böcekleri havadan beyanameler atıyorlar. Beyanamelerde «İNSANLARA ÖLÜM» yazılı. Her yer rengâ - renk çiçek yaprağı bayraklarla donatılmış, bir ara kapıda kargaşalık oldu. Yeni bir böcek gelmişti. Çok özür diliyordu. Sümüklü böcek bir kaç yaramaz çocuğun taarruzuna uğradığı için gecikmişti... Kongrenin ikinci yarısı açıldı: Takdimci Cır cır böceği: «Arkadaşlar dedi. Şimdi sizlere binbir güçlüklerle Malatya'dan getirttiğimiz insan öldürmüş, akrebi takdim ediyoruz. Malatyadan gelen Akrep karşınızda.» Çığlıklar koptu: Malatyadan gelen akrep yaşlı ve oldukça yorgundu. Göğsünde ışıl ışıl madalyalar vardı. Mütevazi bir selâm verdi. Öhö, öhö diye öksürdü. Salon tıs pıs olmuştu:

— Aziz böcekler. Kongrenize beni de böcek sayıp almanızdan duyduğum sevinç sonsuzdur. Bugün çok mutluyum. Çok şükür kü nice büyük savaşlardan sonra hayattayım. Anam, babam, dedelerim maşa uçlarında can verdi. Hele bir defasında ateşin ortasına düşmüş kardeşimi gördüm. Dört beş çocuk, iki üç büyük zevkle seyrediyorlardı onu. Kendi kendini sokarken gülüyorlardı. Ben ise yaşlı gözlerle ölümünü seyrediyordum. Elimden hiç birşey gelmiyordu. İnsanlara karşı duyduğum ilk kin böylece başladı. Bu sırada bütün böcekler: «İntikam... İntikam» diye bağırışıyorlardı. Gözleri önünde canlanan anası Malatyalı akrebi terletmişti. «Bir

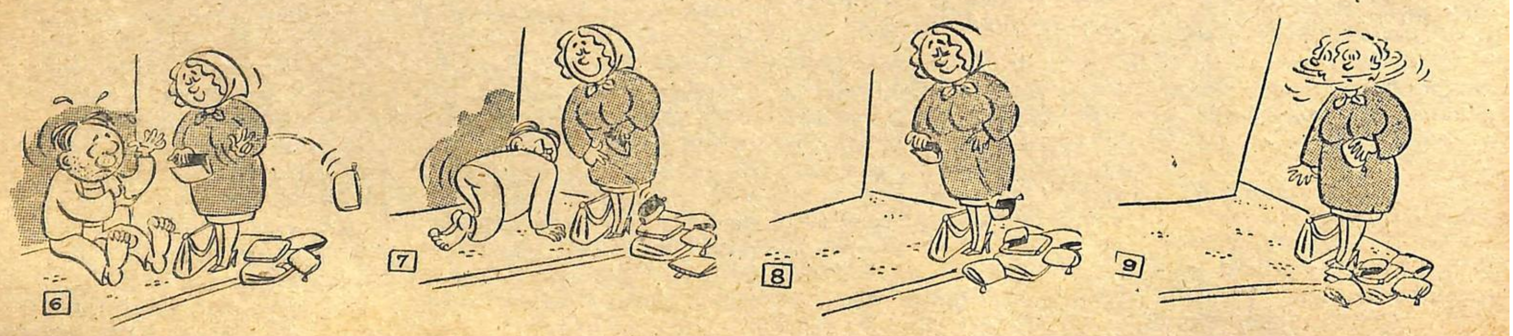

insan öldürdüm diye bağırdı. Yemek yerken mutfakta.» Akşam oluyordu yavaş yavaş. Ateş böcekleri lâmbalarını yaktılar. Sümüklüböcek vardı kürsüde. Durup durup bir de demokrasi kur dular diyordu, bir de demokrasi kurdular diyordu. Diğer böcekler bir mâna veremediler. Ne demek istiyordu? Bunu tesbih böceği açıkladı arkadaşlarına: «Bunun kardeşleri demokrasiyi kuranların ziyafetinde çorba oldular. O günden beri bu hal geldi zavallıya.» Haberci bir uçuş böceği: «Tehlike var» diye bağırdı. «İnsanlar, insanlar geliyor bu taraflara. Bizim taraflara.» Dağılalım diye çığlıklar yükseldi. Cırcır böceği dağılmadan önce «şarkımızı söyliyelim» dedi. «Şarkılarımızı söyliyelim» diye bağırıştılar böcekler.. Ve hep bir ağızdan her bir böcek kendi şarkısını söyledi. Şarkılarında telâş ve korku vardı. İnsan adımları yaklaşıyordu. Kongre bir anda ana baba günü oldu: «Fakat gelecek yıldaki kongrede böyle kaçışmıyacağız. Zira o zaman bir yaş daha büyümüş olacağız» diye bağırdılar ve dağıldılar.

Erol GÜNAYDIN

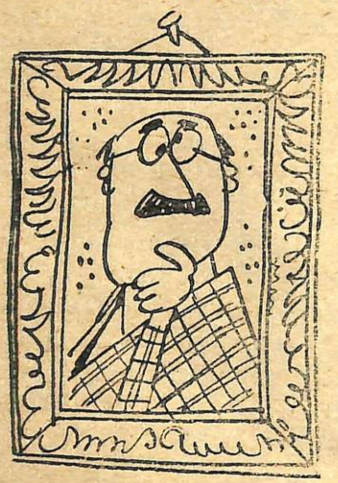

BİLMECE

Asaf bey'in resmini yapan Ressam Cemâl bu resimde affedilmeyecek bir hata yapmış. Bu hata nedir bulun bakalım.

CEVAP:

Bulamadınızsa ben söyliyeyim. Ressam Cemâl, Asaf beyi spor elbisesi ile yapmış. Halbuki Asaf bey hiç spor giyinmez, elbiselerini hep kruvâze yaptırır. Ressam Cemâl işte burda şişmiş.

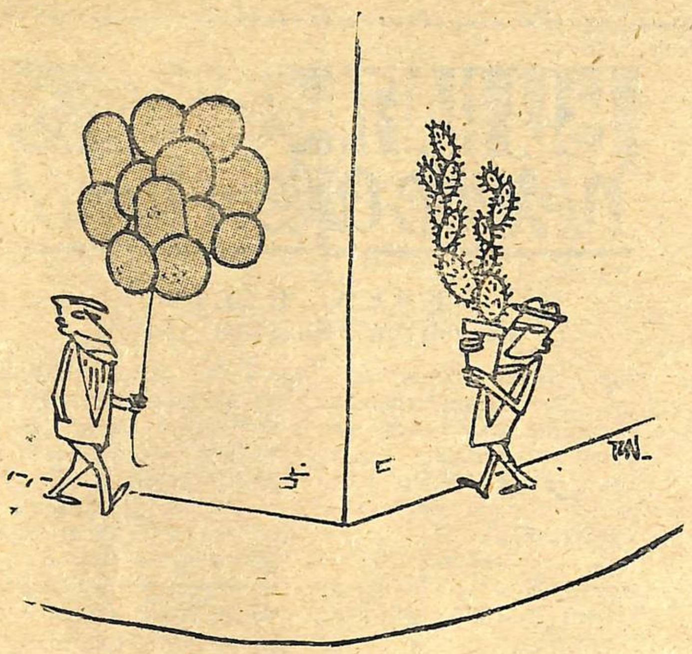

YAZISIZ

NEMRUT AMCA

Bursa'dan İHSAN VAYLI imzası ile mektup gönderen bir okuyucu merak etmiş:

«Kişilikleri pek belli bazı kalem esnafı, son zamanlarda «muhafazakâr» bir partinin gerekli olduğunu savunuyorlar. Bu çabanın mânası nedir dersiniz?»

C: Mesele son derece basit. Bahis konusu kişiler, devrimin ayıklama ve temizleme hamleleri karşısında korkuya kapılmış, kendi durumlarından endişeye düşmüştür. Bütün çabaları, «muhafazakâr» adı altında kendilerini ve çıkarlarını muhafazayı hedef tutmaktadır.

Ankara, Yenişehir VEHBİ SOMSIRMA adresi ile mektup gönderen bir oyucumuz:

«Dünyada şimdiye kadar görülen kaydedilen en kuvvetli rüzgâr, hangi tarihte ve nerede esmiştir?» diye soruyor.

C: Kesin olarak bir şey söyliyemiyeceğim ama, görülmedik bir hızla cephe, fikir, kanaat değiştiren bir takım kimselere bakarak, bu rüzgârın 27 Mayıs devrimi ile yurdumuzda estiği düşünülebilir...

Cihangir'den SERPİL OZON, gönderdiği mektupta diyor ki:

«Gazetelerde, eskiden «sosyete haberleri» adı altında cıvık bazı dedikodulara yer verilirdi. Bilmem kim beyefendinin hanım kızının kiminle kırıştırdığını, falânca hanımefendinin çat Avrupa'da, çat burada olduğunu, kimbilir kaçıncı izdivacını yapmaya hazırlandığını okurduk. Şimdilerde, gene aynı tarz bazı haberlere, «hadiseleri yapanlar» başlığı altında rastlıyoruz. Gerçeklere, büyük hamlelere ilgisiz her türlü sorumluluktan uzak, dünyaya keyiften baygın gözlerle şehlâ şehlâ bakan bu insanlar, acaba hangi hadiseleri yaparlar ki?»

C: Hangi hâdiseleri olacak?.. Bir yığın boşanma davâsını, aile kurumunu zedeliyen ihanetleri, eğlence veya parti diye isimlendirdikleri kuru gürültüleri, san'at gösterileri adı altında ortaya sürülen boş gevezelikleri, gerici ve manasız tatsızlıkları, piyasadaki, fikir alanındaki dalavereleri «hâdise» saymıyor musunuz?..

DEDEKTİF olabilir misiniz

Hüsamettin bey ve güzel karısı İclâl balayılarını geçirmek için Kanape Palas'ın en lüks dairesini bir haftalığına tutarak oraya yerleştiler. O akşam otelin pavyonunda çılgınca eğlenip dans eden yeni evli karı - koca saat 1. de dairelerine çıktılar. Ertesi sabah saat 11 de kahvaltılarını götüren metrodotel Sıtkı zili ne kadar çaldıysa da cevap veren olmadı. Onları fazla rahatsız etmek istemeyen Sıtkı kapıdan ayrıldı. Fakat akşam olduğu halde hâlâ ortalığa çıkmayan karı - kocayı merak eden Sıtkı bu durumu otel müdürü Osman bey'e bildirdi. Bu acaip hale hemen el koyan müdür yeni evlilerin kapısını ne kadar çaldıysa cevap alamadı. Durumdan bir anormallik sezen Müdür derhal kapının kırılmasını emretti. Kapı kırıldı. İçerdeki manzara şuydu: Hüsamettin bey ve karısı yatakta cansız yatıyorlardı.

Derhal vak'a yerine gelen Şakir on dakikalık bir araştırmadan sonra hemen dışarı fırladı ve mezeci Fahri Turşuyu tevkif etti. Peki amma Şakir Fahri Turşu'nun kaatil olduğunu nasıl anlamıştı.

CEVAP

Çünkü Hüsamettin balayına çıkarken mezeci Fahriden üç kilo bal almıştı... Aradan bir gün geçip Hüsamettin balın parasını ödemeyince Fahri:

« —Ulan herif benden balı alıp balayı yapıyor. Parayı da vermiyor diye kızarak karı kocayı temizlemişti.

bunu? DUYDUNUZ MU

İlk şikayet

Dünyada ilk defa telefon şirketini davâ eden telefonun mucidi Graham Bell olmuştur. Bell birgün şehirlerarasından yeni Delhiyi istemiş ve oraya hat olmadığından bir türlü konuşamamıştır. Buna fena halde bozulan Graham Bell dört bardak setliç yapıp içmişti.

Thelephon Women'den

★

ÖP BABANIN ELİNİ

Kasavubu, Lumumba derken bu kezde Kongoda polisler isyan etmiş; Komiserleri, emniyet müdürlerini tevkif etmişler. Belediye bi-

Sinemalar :

Rumeli Ciheti

Ferah : PİJAMALI MAHKÛM
Richard Vidmark - Vidala - Anjel.
Bir hapishanede pijama ile dolaşmakta inat eden bir mahkûmun gardiyanlarla büyük mücadelesi.
6 arşın bir liraya.

Kadife : AYRILAN MASALAR
Kurt Manchester - Garson Sıtkı ve müşteriler.
Genç bir adamın bir gazinoda masa ayırtmak için giriştiği büyük kavga.
Nefis mezeler, temiz servis.
Super prodoksiyon Cemal.
Geniş film.

Şöhret : AHMETİN DENİZ ALTISI
Dick Foran - Adli Moran - Julette Naciye.
Su altında 80 mil. Balık adam Yaşar'la Deniz kızı Naciye'nin aşkı - Pabuç gibi midyeler, korkunç deniz mahlûkları, torik, levrek, karagöz. Balık ekmek 60 kuruş.
Kemal Fox Film

Zuhal : TARZAN ZOR DURUMDA
Gordon Skot - Kordon Cemil - «ÇİTA» rolünde Maymun Hakkı.
NOT : Tarzan çok zor durumda olduğu için kolaylık gösterilmesi rica olunur.
3143 metre elli santim.

Anadolu Ciheti

Karanfil : İDARE ET ABİ

BU HAFTA nerede eğlenelim?

NEŞEN BİLİR
Hazırlıyan : Suavi SÜALP

Ahmet Tekin - Saime Baygın - Fena adam rolünde Boriskarlof Hamdi İçli bir kadının hıçkırıkları yarım kilo revaniyi götüren hissiz baba. Üç sat göz yaşı. İki saat hıçkırık.
NOT : Filmdeki revani Namlı tatlıcı Recep oğullarından alınmış olup, halis şekerden mamûldur.
Yufka Film

Şule : BİR YATAKTA ALTI KİŞİ
Hüsnü - Zeynel - Abidin - Zekeriya - Tahsin - Yakup - Kadın rolünde Zehra Çokşen oynar.
Anadoludan gelip otel bulamayan boş bir köy delikanlısının ve beş hemşerisinin bir sokak kadını tarafından kazıklanması - Katırcızade hanında gece geçen büyük macera - Tahtakuruları ile vahşi adamların mücadelesi - Seyyar börekçiden zehirlenenler - Alevera dalavera.
NOT : Filmdeki haşaratın çokluğu dolayısiyle D. D. T. getirilmesi rica olunur.

Kaşar : EVLADIMIZA ALÇAK MI DESİNLER RIFKI?
Arif Aşık - Naciye Kaşık - Ve en iyi «Zavallı Baba» rolünde oynayan Baba Hakkı - Küçük istidat memleketimizin Şirleyi Mine. Renkli ispirtoyu kaminatodan boşal tıp içen alkolik bir baba...
Okulda arkadaşlarının sefer tasını yürüten çocuk - Aşığını helâ penceresinden alıp, mutfakta bulaşık yıkatan aşifte bir ana, tam bir aile faciası - Mezarlıkta imam ve hafızlar arasında kavga. 6 ölü 20 yaralı 300 şarkı ile son çıkan şarkı güfteleri.
NOT : Bu film çevrilirken bize baş sağlığı dileyen komşulara âlenen teşekkür ederiz.
Aile Film

Tiyatrolar

Ceylan Tiyatrosu : KAPIDAN GİRİNCE
Yazan : Muharrem
Sahneye koyan : Abisi
Dekor : Yoktur
NOT : Kapıdan girince ayaklarınızı siliniz.

Eski Sahne :
Sahne çok eski olduğundan temsil yoktur.

Pasaj Tiyatrosu : BİR BARDAK VİSKİ
Yazan : Kurt Valker
Reji : Coni Valker
Dekor : Robert Valker
Valker viskileri.

Pavyon Şerafettin : Caz Ali ve arkadaşları - Tavla ve bezik oyunları ekibi - «Parti için lokum verilmez.»

Rustik Barda kızlarımız vardır.

Kotyon - Sürpriz - Floteks perdelik tüller.

Seyyar Manzara İsmail :
Tünel başında her nevi artist ve meşhur manzaralar. Belediye zabıtası tehlikesi dolayısiyle gece saat 1 den sonra seanslar.

Üç At : Hafif kitar ile don Fernonda Sebahattin ve İspan yol Ahmet - Modern dekor.. Sahanda yumurta - Şehrin bütün entellektüelleri arasın da büyük sanat tartışmaları «İdare eden Alplâçin» tanınmış mezeler ve tanınmış rateler.
Tel: Yandaki mezeciden.

Peştemal Hamal : En iyi tellâklar. Kese, sabun, hususi odalar, nefis terleme, şarkı söylemek serbesttir. Ayrıca turistler için hamam otu.

(Baştarafı 13. üncü sayfada)

tur. İmzasız yazıların benim olup olmadığını en iyi anlayan Burhan Felek ustamızdır. Zekeriya Sertel'in tanıştırmasiyle Burhan Felek'in bir kere elini sıkmam kısmet oldu. Bir daha da karşılaşmamız, konuşmamız nasip olmadı.

İmzasız yazılardan biri için beni mahkemeye verdiler. Ben,

— Yazı benim değil... dedim.

C. H. P. iktidarının ünlü Basın Savcısı Hicabi Dinç,

— Yazı senin! dedi.

Yazıyı bilirkişiye verdiler. Üç bilirkişiden biri de Burhan Felek'ti. Sayın Felek, yazının benim olduğunu şıp diye anladı ve beni küt diye hapse attılar. Yani benim olup olmadığını ken dimin bile bilmediğim imzasız yazılarımı, Burhan Felek Ustamız benden daha iyi anlar. Yanlış anlaşılmasın, o yazı gerçekten benimdi.

Şunu'da söylemek isterim: İmzalı olsun, imzasız olsun, takma adla olsun, nerde ne zaman olursa olsun, yazarlığa başladığımdan bugüne dek, yalnız kendi inançlarımı savundum. Polis romanı bile yazarken, yolum buydu. Yâni, takma adla, ya da imzasız yazıyorum, kim nerden bilecek diye, kalemimi kiralamadım, düşündüklerime, inandıklarıma aykırı yazmadım.

200 takma ad... Dünyada takma ad rekoru bendedir sanırım. Ama yirmi yılda yalnız 1800 hikâye yazdığım düşünülürse, 200 takma ad çok görülmez sanırım. 1800 hikâye... Daha bunun makalesi, küçüklü bü yüklü fıkrası başyazısı, röportajı, şiiri, romanı, eleştirmesi, şusu busu var.

Elimdeki kalemi, gözüm, elim gibi, vücudümün bir organı sanıyorum. Kalemim, benden ayrı değil, benden bir parça olmuş. Bir diş ağrısını, nasıl bütün vücut duyarsa, inanır mısınız, kimi zaman kalemimin acısını bütün benliğimde duyuyorum. Onun için ben ölünce, kalemim geride sağ kalmıyacak. O da ölecek benimle...

İşte böyle Münir Süleyman Çapanoğlu.
Saygılarımı sunarım.

Aziz NESİN

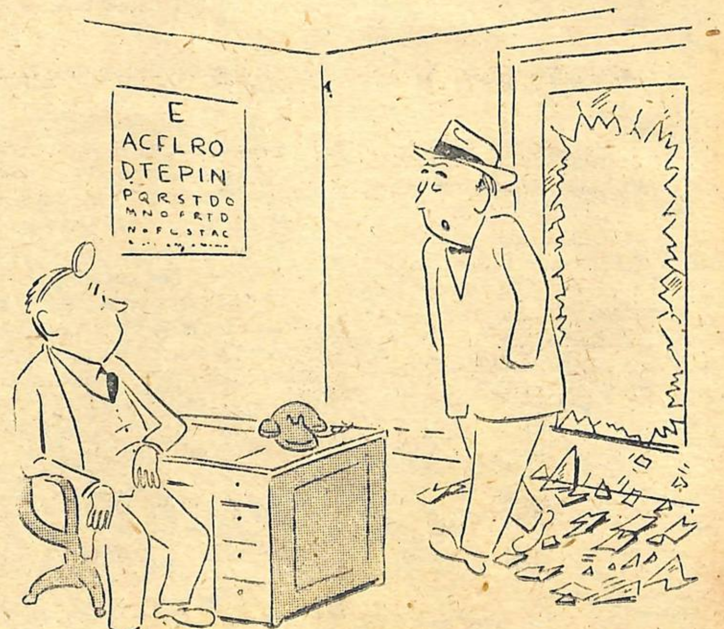

— Öyle zannediyorum ki bir gözlüğe ihtiyacım var...

Herkes ektiğini biçer...

156

YILIN EN BÜYÜK ÇEKİLİŞİNE katılabilmeniz için herhangi bir şubemizde en az 400 liralık bir hesabınızın bulunması kâfidir.

15 APARTMAN DAİRESİ	**5** ARSA	2 adet **100.000** 4 adet **50.000** 20 adet **5.000** LİRA	ayrıca 4100 talihliye **YARIM MİLYON** liralık çeşitli para ikramiyeleri

Son para yatırma günü: **14 Kasım 1960**

YAPI ve KREDİ BANKASI

YUM GÖZÜNÜ AÇ AĞZINI

gabriel chevallier'den — alpaçin

— 21 —

— Şehrimizi turistik bir mahal haline getirmek niyetindeyim, dedi. Gollerden kalan çeşmeler, tarihî değere sahip manastır ve daha bir çok eski anıtlar, bu bakımdan büyük fayda sağlıyacaktır. Turistlerin istirahatlerini, eğlenceleri için gerekli şartları da temin zorundayız. Belediye kadrosuna aldığımız yeni memureleri aynı zamanda turist rehberleri olarak kullanacağız. Bunun için, belediye bütçesinde yeni bir tahsisat ayrılmalı... Ayrıca, turistlerin eğlenebilecekleri lokalleri de unutmayalım...

Piechut turistler için meyhane, bar, pavyon ve hususî oteller açmanın gerekli olduğunu belirtti.

— Turist milleti çok nazlıdır, diye sözlerine devam etti. Bura ya gelip de, (Girodot) babanın, çöp tenekesinden farksız meyhanesinde kafa çekecek değil ya? Eh, manzara niyetine ne seyredecekler? Yarısı mezarlık, diğer yarısı da itfaiye bölüğü mensuplarının açık hava zamparalıklarına mekân olan belediye parkında mı oturacaklar? Onlar için «resmî kârhaneler» açmalıyız...

Toplantıda bulunanlar arasın da birkaç kişi:

— Bu kadarı da çok fazla, diye itiraz ettiler. Turistler için resmî kerhâneler açmak, bizlerin resmen muhabbet tellâllığı yapmamız mânasına gelecektir.

Piechut hırsla ayağa fırladı:

— Sözlerinize dikkat edin baylar. Memleketin yüksek menfaatlerini gözönünde tutarak yaptığım teklifleri lekeliyorsunuz. Bu yoldaki iyi niyet ve çabalara karşı durmak, vatana ihanet demektir.

Belediye baytarı, ortalıktaki gerginliği yatıştırmak maksadı ile:

— Hiddet buyurmayın sayın başkan, dedi. Niyet ve düşüncelerinizin ne kadar asil olduğu hepimiz tarafından biliniyor. Şehir için emsalsiz bir gelir kaynağı olan turistleri çekecek ve onları buraya bağlıyacak çareler düşünmeniz gayet yerinde...

Piechut'nun çehresindeki kızgınlık ifadesi silindi, gevşek gevşek sırıtarak:

— Ha şöyle, diye karşılık verdi. Görüyorsunuz ya baylar, aziz baytar dostumuz meseleyi kavramış bulunuyor. Az önce söylemiş olduğunuz şeyi unutalım. Belirttiğim gibi, belediyenin de hissedar olacağı temiz, kontrol altında tutulacak, sıhhî şartların sağlanacağı evler açmalıyız. Böylelikle, turistlerin bu en tabiî isteklerini de karşılamış olacağız...

Meclisdekilerin çoğunluğu, biraz da çekindiklerinden dolayı, bu teklifi kabul zorunda kaldılar. Bahis konusu işlerin gerçekleştirilmesi için gerekli ödenek, başka bir toplantıda konuşulacaktı.

Piechut, o gece Tafardel'in evine gitti. Aynı meseleden söz açılmışken, Tafardel:

— Doğrusu anlıyamadım, dedi. Bir yandan kendimiz ev işletmeyi tasarlıyoruz. Öte taraftan, belediyeye resmî kârhaneler açtırıp, rekabete, hattâ belki de zararımıza bir işe girişiyoruz...

Piechut, çok şey bilenlere has tilkice bir gülümseyişle cevap verdi:

(Devamı var)

1 TALİHLİYE
6 DAİRELİ
APARTMANIN TAMAMI

1 TALİHLİYE
3 DAİRELİ
APARTMANIN TAMAMI

26 TALİHLİYE
26 APARTMAN
DAİRESİ

ayrıca
1.600.000 LİRALIK
PARA İKRAMİYELERİ

30 ARALIKTA
cem'an
3
MİLYON
her 200 liraya 1 kur'a numarası

TÜRKİYE İŞ BANKASI
paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL d-673

Şimdiye kadar erişilemiyen bir
kaliteye sahiptir

Dizildiği yer : Hergün Matbaası
Basıldığı yer : Vakit Matbaası
FİATI : 1 LİRA

SEÇMELER

-Yanlış efendim, yanlış! Bu evde telefon diye yok bi kere hem!.

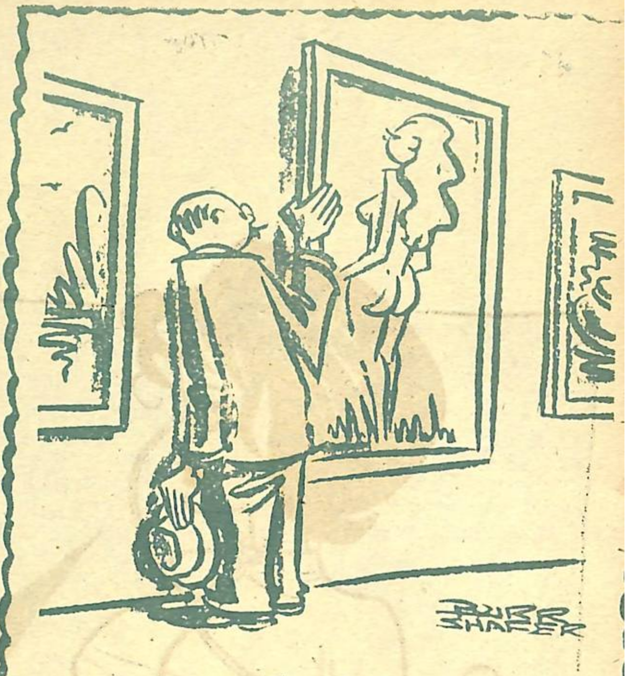

YAZISIZ

-Patrondan zam istemek için tam adamını seçmişiz!.

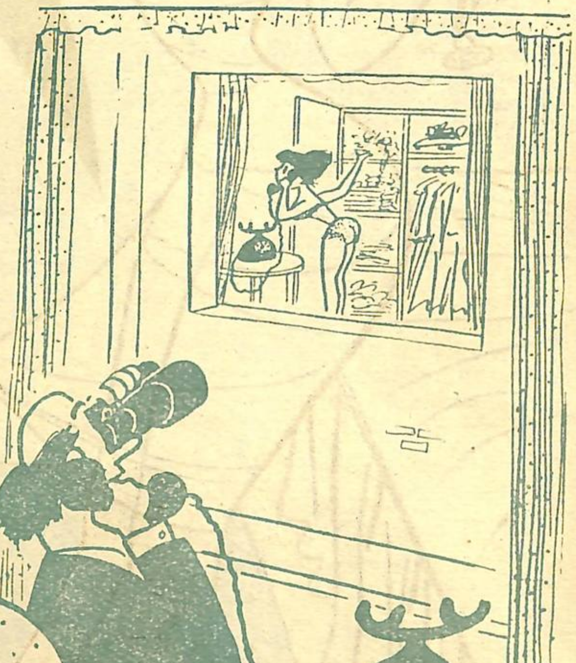

-Küçük hanım kombinezonunuz gardrobun üst gözünde, sütiyen de en altta olacak!..

-Bir şey yok sevgilim, uyuyor musun diye soracaktım!

-Dar olur mu efendim, bakın elim

— Soyunayım mı Doktor hanım ?